

KESKENY ÚT

A KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI ÉS MISSZIÓI INTÉZET LAPJA • VIII. ÉVFOLYAM, 33. SZÁM, 2005. MÁRCIUS

A TÍZ SZŰZ PÉLDÁZATA

A SZENVEDÉSRŐL
ÉS A NEHÉZSÉGEKRŐL...

AZ ÖRÖKZÖLD TÉMA

GYÓZTES VAGY ÁLDOZAT?

NEM LEHET KÉT ÚRNAK SZOLGÁLNI...

A HALOGATOTT DÖNTÉS

TE MIT HALLASSZ MEG?

A BÜNTETŐCÉDULA

A KERESZTYÉN OTTHONOKTATÁS

A KERÍTÉSDESZKA

A GYEREKKERESZTSÉG (2.)

JONATHAN EDWARDS
ELHATÁROZÁSAINAK JELENTŐSÉGE (1.)

INNEN – ONNAN

ÖNVIZSGÁLAT

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat.

Kiadja:

**KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI
ÉS MISSZIÓI INTÉZET**

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel.: 46/412-558

Fax: 46/507-736

E-mail: kgtmi@axelero.hu

<http://www.reformatus.org>

Szerkesztő: Bagoly Gyula

A TÍZ SZŰZ PÉLDÁZATA

(Mt 25,1-13)

Krisztus visszajön! Keveset beszélünk erről, talán kevésszer is jut eszünkbe, de Krisztus vissza fog jönni. Az Ő második eljövetele éppolyan biztos, mint az, hogy már egyszer itt járt a földön. A próféták megjövendölték Krisztus első eljövetelét, megszületését, és ez be is teljesedett. A Szentírás azonban ugyanilyen bizonyossággal beszél Krisztus második eljöveteléről is: „És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.” (Mt 24,30) Ezeket a jövendöléseket maga Jézus Krisztus mondja. Ahogyan eljött egyszer, el fog jönni még egyszer, és utoljára, hogy ítéletet tartson az emberiség fölött. Meglátják őt az élők, de a halottak is, mert feltámadnak. Meglátják őt azok, akik hittek benne, de azok is akik nem hittek benne. Ezt a találkozást senki nem kerülheti el.

A tíz szűzről szóló példázat Krisztus visszajövetelére utal. Az „akkor” arra az időre vonatkozik, amikor Krisztus visszajön a felhőkön. Az Ő visszajövetelének körülményeit és következményeit hivatott illusztrálni ez a példázat. Még mielőtt rátérnék magára a példázatra, szeretnék az olvasó figyelmébe ajánlani egy észrevételt. Nem kell föltétlenül lelki tartalommal megtölteni minden egyes elemet, amit egy példázatban olvashatunk. Nem kell tehát arra törekednünk, hogy az olajnak, a lámpásnak, az edényeknek megkeressük a lelki megfelelőjét. Hanem inkább arra kell figyelniünk, hogy összességében milyen üzenetet hordoz a példázat.

Krisztus az Ő második eljövetelét egy esküvőhöz hasonlítja (Krisztus a vőlegény, az Egyház a menyasszony). Tudnunk kell, hogy keleten az esküvő 7 napig tartó ünnepséget is jelenthetett, amit a lány apjának a házában tartottak. A végén a vőlegény pompás menetben vezette menyasszonyát immár a saját lakásába/lakásukba. Ez éjfélkor történt általában. Azonban nemcsak a menyasszonyt kísér-

ték, hanem a vőlegényt is várták. A tíz szűz ezeket a várakozókat, az ifjú párt fogadókat jelentette. A vőlegény házában az ünnepség tovább folytatódott. Erre az ünnepségre, ill. menyegzőre mentek be a bölcs szűzek, és erről a menyegzőről zárattak ki a bolond szűzek.

A fő üzenet a 13. versben van megfogalmazva: „Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amilyen az embernek Fia eljő.” Mivel nem tudjuk, mikor fog visszajönni Krisztus, ezért KÉSZEN KELL LENNÜNK minden percben, hogy találkozzunk vele. A készenlét azért fontos, hogy bemehessünk vele a menyegzőre, és ne maradjunk kint a külső sötétségben. Nézzük most meg, milyen tanításokat tartalmaz számunkra ez a példázat:

Előszőr is azt, hogy nem fog mindenki üdvözülni. Nem fog mindenki bemenni a vőlegénnyel a menyegzőre. A Jelenések könyvében olvashatunk erről a menyegzőről: „Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány (Krisztus) menyegzője, és az ő felesége (Egyháza) elkészítette magát.” (Jel 19,7) Ennek a menyegzőnek a színhelye a mennyország, de nem fog mindenki bejutni oda. Bármennyire is szimpatikus az az univerzalista üdvösség szemlélet, miszerint végül mindenki üdvözülni fog, ez mégsem biblikus. Ahogyan az öt bolond szűz kint maradt, ugyanúgy mindazok, akik nem bánták meg bűneiket, nem tértek meg és nem hittek Jézus Krisztusban, kint maradnak a külső sötétségben, ahol sírás és fogcsikorgatás lesz. Ez a kint maradás az elkárhozást jelenti.

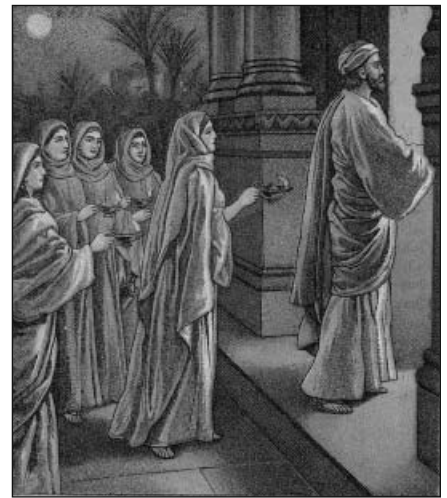
Másodsor, azt kell meglátnunk, hogy azok üdvözülnek, akik készen vannak. Amiképpen azok a szűzek mentek be, akiknek olajuk volt, tehát készen voltak, ugyanúgy a mennyei menyegzőre is azok jutnak be, akik készen vannak. Készen lenni pedig nem jelent mást, mint megtérni bűneinkből és hinni Jézus Krisztusban, mint egye-

düli Szabadítónkban. „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltörlössenek a ti bűneitek, hogy így eljőjenek a felüdülés idei az Úrnak színeől.” (ApCsel 3,19)

Harmadszor, azt figyelhetjük meg, hogy van olyan akarás, ami késő. A bolond szűzek is be akartak menni a menyegzőre, miután rádöbbsentek, hogy kívül rekedtek, de már nem juthattak be. Ebből azt látjuk, hogy nincs még egy második esély a bejutásra. Nincs tisztító tűz, ahol még felkészülhetünk az üdvösségre. Ez a történet nem arról szól, hogy még ráérünk megtérni, amikor Krisztus visszajön, hanem arról, hogy akkor már késő lesz. Egy ideig bármit halogathatunk, de bekövetkezik az, amikor már késő. Ezt olvassuk az Igében: „akik készen valának, bemenének ővele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó.” (10. v.) Nem írja az Ige azt, hogy megegyeszer meg lesz nyitva az ajtó, hanem azt láthatjuk, hogy végleg bezárult. Tehát, aki nem jut be elsőre a mennybe, annak nem lesz második lehetőség sem. Krisztus bement a mennybe érettünk (Zsid 6,20), hogy az utat megnyissa számunkra, de ez az út nem marad nyitva örökre. Amikor Krisztus eljön másodszer, és az ő menyasszonya, az ő egyháza, az őbenne hívók serege bevonul a mennyországba, az út lezáratik örökre. Nem olvasunk sehol arról az Igében, hogy marad egy résnyi nyílás az ajtón. „Később pedig a többi szűzek is megjövénnek, mondván: Uram! Uram! Nyisd meg minékünk. Ő pedig fele-

vén, monda: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.” Azok fognak kint maradni, akiket Krisztus nem ismer, akik Krisztus számára idegenek. Vigyázz tehát, mert a halogatás bizonytalanságot jelent. Lehet, most akarja Isten, hogy megtérj, de te nem akarod; vigyázz, nehogy eljőjön az az idő, amikor te fogod akarni, de az Úr nem fogja akarni.

Negyedszer, megismerkedhetünk az elkárhozók jellemével. A közfelfogással ellentétben, miszerint van jó ember és rossz ember, a Biblia az emberiséget bölcsere és bolondokra osztja. A bölcs az életüket kősziklára, tehát Krisztusra építik, a bolondok viszont homokra (önmagukra, vagy egyéb múlandó dolgokra) építenek, Isten Igéjével ellentétesen cselekedve. Krisztus ily módon nevezi bolondoknak az elkárhozókat is, de miért? Azért, mert bolond (felelőtlen, megondolatlan) az az ember, aki nem készül a Krisztussal való találkozásra, aki úgy gondolja, hogy mindez nem fog úgysem bekövetkezni. Bolond, aki jobban bízik magában vagy mások véleményében, mint Jézus Krisztus szavában. De azért is nevezi bolondoknak őket, mert bolond az az ember, aki kihagy egy ilyen menyegzőt. Bolond az, aki nem fogadja el a meghívást erre a menyegzőre, s arra hivatkozik, hogy neki most fontosabb dolgai vannak. Bolond az, aki a menyegző helyett a fogcsikorgatást, a külső sötétséget választja. (Az elkárhozók is meglátják majd – utólag – bolondságukat, de akkor már késő lesz.) Bolondok

vagyunk, ha annyi figyelmeztetés, tanítás mellett, mi mégis a pokolba fogunk jutni. Bolondok vagyunk, ha nem viszünk magunkkal olajat, azaz nem készülünk a Krisztussal való találkozásra.

Ötödször, az üdvözülők jellemét is megfigyelhetjük. Nem azért üdvözülnek ők, mert kevésbé bűnösök, hanem azért, mert bölcserek. Miben áll az ő bölcsességük? Abban, hogy előrelátóak, és készülnek a Krisztussal való találkozásra, ahogyan az öt bölcs szűz is előrelátó volt, és készült a vőlegénnyel való találkozásra. A bolondokról is úgy tűnt, hogy szeretnének találkozni a vőlegénnyel, sőt mintha ők is készültek volna, de mégsem találkoztak. Annyi ember van, akiről úgy tűnik, mintha készülné az Istennel való találkozásra, de sohasem fog üdvözülni, mert nem azt teszi, amit tennie kellene. Sokan templomba járnak, vallásos kötelességeknél eléget tesznek, böjtölnek, adakoznak, igyekeznek jól cselekedni; szentekhez imádkoznak, Máriát imádják; ők szinte mindent megtesznek, csak épp a szívüket nem adják oda Istennek. Hiányzik szívükből az őszinte bűnbánat. Vagy hamis megoldásokkal készülnek, vagy pedig amit tesznek, nem szívből teszik. Nem mindegy tehát, hogyan készülünk, és miben látjuk a készülés lényegét. A bölcs szűzek előrelátóak voltak, és vittek olajat magukkal, amire szükségük volt. A bölcs ember figyelembe veszi Isten utasításait, s nem a maga értelmére támaszkodik. A bölcs ember tehát alázatos ember, aki inkább bízik az Isten által felkínált megoldásban, mint az emberek által kitalált megoldásokban.

Hatodszor, azt a tanulságot is levonhatjuk, hogy amiképpen más olajával nem lehet világitani (8-9.v.), úgy más hitével sem lehet üdvözülni. Nem tud felkészülni senki sem helyettem a Krisztussal való

találkozásra. Amit nekem kell megtennem, azt nem teheti meg más helyettem. A másik ember megtérése nem az én megtérésem. A másik ember harca, győzelme, bizodalma, reménysége nem az enyém. Egyéni elbírálásban lesz részünk Krisztus előtt.

Hetedszer, a keresztyén élet kitartást, türelmet, éberséget igényel. Szomorú az 5. vers mondanivalója: „Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának.” Az a szomorú, hogy a bölcs szűzek is elszunnyadának. Talán átragadt rájuk a bolondok gondatlansága, nemtörődomsége. Hiszen minek lehet nevezni ezt, mint nemtörődomségnek, amikor a Vőlegényre várakozva elaludtak. Képzeljünk el egy esküvőre készülő fiatal párt: a menyasszony várja vőlegényét, de a várakozásban elszunnyad, sőt elalszik. Mennyire érthetetlenek és furcsának tűnik, nemde? Avagy nem ugyanilyen furcsa az, ha a keresztyének elszunnyadnak, alszanak; ha Krisztus iránti szeretetük csökken, ha a vigyázást és az imádkozást elhagyják, ha Isten Igéjét felületesen olvassák, ha keresztyén kötelességeiket elhanyagolják? Avagy nem borzalmas látvány, hogy a bölcsök is ugyanúgy alszanak, mint a bolondok? Nem szomorú az, ha a keresztyének olyanokká lesznek, mint a hitetlenek, s nem lehet különbséget tenni közöttük, mint ahogyan nem lehet különbséget tenni egy bölcs, de alvó és egy bolond szűz között, aki szintén alszik. A keresztyének szunnyadása, vagy alvása az ő lelki hanyatlásukat, éberségük csökkenését jelenti. A szunnyadás elővigyázatlanságot, az alvás pedig érdektelenséget, élettelenséget jelent.

Isten könyörüljön rajtunk, hogy Krisztus második eljövetele ne érjen készületlenül, megtéretlenül bennünket. Továbbá, ne aludva várjuk a mi Megváltónkat, ne lelki hanyatlásban, szunnyadásban, közömbösségben, hanem éberben, dolgozva, mint a hű és bölcs szolgál (Mt 24,45-47). Ha pedig már ránk tört az álomság, ha már szunnyadunk, ébredjünk fel és tartsuk magunkat éberben, ne engedjük, hogy a világ elringasson bennünket, hanem inkább mi legyünk azok, akik felbresztünk másokat is.

„Serkenj föl, aki aluszol és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus” (Ef 5,14)! Ámen.

Sikó Mibály

A SZENVEDÉSRŐL ÉS A NEHÉZSÉGEKRŐL...

„Aki megkoronázására igyekszik, nem sokat törődik az esős idővel...”

John Trapp

„Egy agyagedény a napfényben is mindig agyagedény marad. Át kell mennie a kemence tűzén ahhoz, hogy porcelánná váljon...”

Mildred Witte Struven

„Miért szenvednek az igazak? Miért ne szenvednének? Egyedül ők azok, akik ezt elhordozhatják...”

C. S. Lewis

„Bár e világban bőven van szenvedés, de azért bőven van diadal is...”

Hellen Keller

„Minden probléma egy lehetőség, amelyben megmutatkozhat Isten ereje. Naponta több ilyen lehetőséggel találkozunk – melyek csodálatosan álcázzák magukat megoldatlan problémákként...”

Anonymus

„Akár koronával, akár vesszővel jön az Úr gyermekeihez, ha Ő maga jön, akkor minden jól van, ahogy van! Üdvözlégy Jézus, bármely úton is érkezel...”

Samuel Rutherford

„Lényegében feleannyi gyötrelmem sincs magában a szenvedésben, mint a szenvedések elleni rugódozásban...”

C. H. Spurgeon

„Mert az Isten minket, Ő híveit, mint édesatya fiait, jó végre sanyargat, hogy (tudniillik) Tőle el ne fajuljunk, de inkább akaróját megértvén és tanulván, cselekedeteinket elkövethessük és cselekedetre Tőle erőt kérhessünk... Ez az oka, hogy az Isten az Ő híveit ez életben szüntelen szokta sanyargatni és sokféle keresztekkel próbálni: nem hogy gyűlölné őket, de hogy igaz alázatosságra hozván, az Ő akaróját vélek megismertetné és annak bételjesítésére hajtana...”

Veresegyházi Szentjeli János

„Úgy tűnik, hogy a nagy próbák szükséges felkészítők a nagy feladatokra...”

Thompson

„Nincsenek olyan korona-hordozók a mennyben, akik nem voltak kereszt-hordozók a földön...”

C. H. Spurgeon

„Nem lenne patakcsobogás a mederben található kövek nélkül...”

Carl Perkins

„Amikor az épület kezd megrendülni, a falak kezdenek összeomlani, akkor nézzünk Jézusra és a repedéseken át a leomló szarufák között ránk sugárik az égi fény...”

C. H. Spurgeon

*Válogatta:
Szőke Imre*

AZ ÖRÖKZÖLD TÉMA

Éppen azon morfondíroztam, hogy miről is írjak, amikor eszembe jutott a fiatalokat mindig is foglalkoztató, mondhatni „örökzöld” téma, amely esetenként főleg részletességig túltárgyalt, és ezért néha lerágott csonthoz hasonlított állaga ellenére újra és újra a beszélgetések főtémájává válik. Olyannyira gondot okoz – esetenként –, hogy közel-kelet nagy problémája eltörpül – legalábbis számunkra, fiatal, egyedülálló személyek számára – e mellett a minket foglalkoztató kérdés mellett, amelyet a népzene így fogalmazott meg és öntött rímbe, hogy: „Hát én immár kit válasszak, virágom, virágom.”

Hogy miért pont ez jutott eszembe? Azért, mert – amennyiben te ezzel a problémával szembesülsz, vagyis abban a korban és helyzetben vagy, amelyben ez aktuális –, akkor egy csónakban evezünk. Tehát engedd meg, hogy most evezzünk egy keveset az én evezőmmel. Akár úgy is veheted, hogy ez egy személyes levél, amely most neked szól. Jelen pillanatban csak neked.

Azt még itt előre kell bocsátanom, hogy amit írok, azt nem azért írom, mert jártas vagyok a párválasztás, udvarlás, házasság témakörében. Sőt hívő keresztyén környezetemben magamnál tapasztalatlanabbat nem ismerek. Azonban hadd szabadjon megjegyeznem, hogy esetenként hátrány, főként a fiatalok szemében, ha egy már nős vagy férjezett személy oktatja ki őket. És valljuk be, ese-

tenként valóban magas lóról beszélnek az ilyen emberek. Úgy tűnik, hogy már elfelejtették a magunkfajta – egyedülálló – személyeket foglalkoztató kérdéseket, és így a választ sem tudják igazán megfogalmazni számunkra.

Azonban bennünk még frissek a kérdések és új a kíváncsiság.

Az elmúlt hetekben időnként elmélkedtem csendességeim alatt, Isten jelenlétében arról, hogy milyen igényeim lehetnek a párválasztásban? Vagyis, hogy milyen segítőtársért kell imádkoznom? És arról, hogy milyen fontossági sorrendnek kell lennie életemben már most és majd akkor, ha Isten segítőtársat rendel mellém? Amikor naplóm előtt, golyóstollal a kezemben erről elmélkedtem, akkor három kategória vagy szint jutott eszembe az igényeimmel kapcsolatban:

- Mulandó tulajdonságok
- Az élet végéig tartó tulajdonságok
- Az élet után is megmaradó tulajdonságok

A fontossági sorrend tehát hátulról kezdődik:

1. Az élet után is megmaradó tulajdonságok

Aki a párválasztáson gondolkodik, annak nem igazán jut eszébe az, hogy mi lesz a halál után. Azonban a halál tényével szembesülni kell a választott személlyel kapcsolatban is. Azt, hogy megtért keresztyén személynek kell lennie

annak, aki a társad lesz, már sokan, sokfelé sokféleképpen mondták. Én itt csak csatlakozom hozzájuk és mélyen bólogatok. Érdemes elgondolkodni azon, hogy egy hívő fiatalnak – legyen az fiú vagy lány (sajnos mindkettőre van példa) – megtetszik egy hitetlen személy. Mai szóhasználatul „szerelmes lesz, beleesik.” Ezt azért teszem idéző jelbe, mert egyetértek azzal, aki azt mondta, hogy: „Az igazi szerelemmel úgy vagyunk, mint az éjféli kísértettel. Mindenki beszél róla, de kevesen találkoztak vele.”¹ Hogyan lehetséges ez? Mi történt itt? Mi az, ami megtetszett? A válasz rendszerint a megmagyarázhatatlanságig nehéz azoknak, akik teológiailag hajléktalanok, vagy akik saját magukkal sem őszinték. Hadd szóljunk egyszerűen: Az ember testből és lélekből áll.² Tehát mi tetszett meg a másik személyben? A hívő fiatal nem fogja azt mondani, hogy a hitetlen teste tetszett meg. Tudja, hogy ez a válasz nem díjazott. Tehát akkor a lelke, lelkisége tetszett meg? De hát hitetlen! Az ilyen beszélgetéseknél a kibúvó az szokott lenni, hogy nem a teste tetszett meg, és – mivel hogy hitetlen – nem is a lelke, hanem a „személyisége”. És hosszú monológban igyekeznek a személyiséget elválasztani a (hitetlen) lelkiségtől. És amúgy is – mondják nagy lendülettel –, még megtérhet. Érdemes lenne revidálni az „esztétikai” alapelveinket. Sőt talán az Istennek való engedelmségünket is.

Tehát mi lesz velünk miután meghalunk? Ha valóban Isten gyermekei vagyunk, akkor a Mennybe jutunk, ahol szüntelen dicsőítjük a Bárányt. Amelyik fiú vagy lány nem rendelkezik ezzel a tulajdonsággal, vagyis már itt a földön nem dicsőíti örömmel az Urat, az mit fog tenni az örökkévalóságban? Ez a tulajdonság azért a legfontosabb, mert ha megvan, akkor soha nem múlik el, és mindig szükség lesz rá. Azért nem múlik el, mert a „szentek állhatatosak”. Aki nem képmutató, hanem valóban megtért, az megmarad ebben az Istentől kapott hitben. Már itt dicsőíti Istent, és majd az örökkévalóságban annál inkább.

2. Az élet végéig megmaradó tulajdonságok

Itt olyan tulajdonságokra gondolok, mint a szorgalom, kedvesség, jóság, szívesség stb. (ámbar úgy gondolom, hogy

1 501 Híres mondás, Anno Kiadó, 98. o.
2 1Móz 35,18; Mt 10,28

ezek a tulajdonságok a halál után is megmaradnak, de sokkal tisztább formában) Tehát, keresztyén magatartású legyen, ne csak szóval szeresse és dicsőítse az Urat, hanem tettel is. Legyen energikus, aki nem várja a sült galambot a szájába berepülni. Kedves, aki nem dühöng mindenért, hanem rendelkezik önkontrollal. Olyan, aki örömmel segít a társának, tudva, hogy ez az ő feladata.

3. Mulandó tulajdonságok

Hogy szép és vonzó legyen-e? Természetesen. Csakhogy bármennyire egyértelmű is ez, sokan nem tudják, hogy ez mit jelent. Miért? Mert nincs reális szépérzékük. A szépérzékét megfertőzte a világ, és már nem tudjuk, hogy hol van a határ. A reklámok és a filmek hősei és hősnőihez képest mi a notredami toronyórhöz vagyunk hasonlatosak. De hát gondold csak el. Neked nem egy reklám lány vagy reklám fiú kell társnak, hanem egy királylány vagy királyfiú, aki nem csak, hogy a mi Királyunk családjának a tagja, de megfelelő segítőtárs is. Mellesleg jelenleg nem ismerek olyan keresztyén lányt, aki nem szép. Azonban tartsuk szem előtt azt, hogy itt mulandó tulajdonságokról beszélünk. Néhány év, és a kedvesed bársonyos kezének bőre elveszti rugalmasságát, gyönyörű haja megöszül, büszke tartása az élet súlya alatt meggömbül stb, stb. (Persze nem ijesztgetni akarok, még nem tartunk ott, csak úgy mondom, hogy tartsuk ezt is szem előtt.) Ezért mondja Salamon, hogy „Csalárd a kedvesség és hiábavaló a szépség; amely asszony féli az Urat, az szerez dicséretet magának!” Nem mindegy, hogy milyen alapra építész. Egy író ezt a következőképpen fogalmazta meg: „A szerelem olyan, mint az impérium, ha elhal az eszme, amelyen alapul, meghal az impérium is.” És valóban, ha nem a Szentírás eszméjére építünk, akkor valami olyanra építünk, amely múlandó, és nem tart sokáig.

Tehát úgy gondolom, hogy valahogy ebben a sorrendben kell vizsgálatot indítanom egy-egy helyzetben. És hadd mondjam el, hogy általában éppen az előbbi sorrendben szokott a probléma is lenni. Vagyis az Úrral való kapcsolat, majd a jellemek területén vannak hiányosságok. Nagy mesterei vagyunk ugyanis a test szépítésének – akinek van füle a hallásra,

hallja meg –, de a lélek szépítése már nem annyira erősségünk. És itt nem a másik félről van szó, hanem magunkról! Rólad beszélek! Ha jobban foglalkoznál a kegyességeddel, akkor sokkal könnyebb lenne a döntésed, és tisztább az előrelátásod, egyszerűbb a választásod. A kegyesség erősítése helyett mi inkább sopánkodunk és tétovázunk. No, meg követelőzünk Istentől, hogy mutassa már meg a helyes utat. Arról nem is beszélve, hogy a helyes út, a mi elképzelésünk szerinti terv, és végül is ehhez csak Isten jóváhagyását várjuk.

Nos, miért van olyan segítőtársra szükséged, aki mindenképp előtt és felett kegyes életre törekszik? Azért, mert ő a második szövetségese kell, hogy legyen. Vagyis úgy gondolom, szövetségi fokozatokat kell felállítanod és betartanod már most, és a házasságod után még inkább. Először Isten, majd (házasság után) a feleséged. És így tovább a többi kapcsolat. Napjainkban az általános emberi kapcsolatok megromlottak szinte kivétel nélkül mind. A férj-feleség, szülő-gyerek, nagyszülő-unoka, barát, munkatárs, stb. A romlás olyan mértékű, hogy már nem csak a másik személyt csapjuk be, hanem saját magunkat is. Elhitettük magunkkal, hogy a rossz jó, de ha nem is jó, de nem olyan nagyon rossz. Helyre kell állítani a szövetségi fokozatokat, vagyis minden kapcsolatunkat. Istennel és emberekkel való kapcsolatot egyaránt.

Istennel olyan kapcsolatod kell, hogy legyen, mint senki mással. Olyan indulattal és gondolattal kell, hogy legyél, mint

a zsoldáros, aki így kiáltott fel: „Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm a földön.” (Zsolt 73,25) Nos, ugye fiatal olvasóm, rátapintottam a problémára. Senki nem lehet fontosabb, mint Isten. Sem szülők, sem testvérek, barátok vagy rokonok, sem pedig ő, akiről órákig tudnál beszélni, és aki annyira lefoglalja alkalmanként a gondolataidat, hogy csak merengsz a végtelenbe. Istennel olyan szövetséges viszonyban kell lenned, hogy akár a világgal szemben is megállj, csak Isten mellett lehess. Úgy, mint Athanasius³, aki mikor egyedül maradt is az igaz tanítás mellett, akkor sem tagadta meg a Megváltót. Ki van az első helyen a szívedben és a gondolataidban?

Csak az Istennel való szövetséges viszony után jön a feleséggel/férjjel való szövetség. Ezen már sokan elbuktak. Aki nem ragaszkodik jobban Istenhez, mint a feleségéhez, az máris megszegette az első szövetséget. Azonban az első szövetség után ez a második is nagyon fontos. Itt is sokan elbuknak. Ha hiányzik az őszinteség Istennel szemben, akkor nem várható el, hogy egy ember felé őszinték legyünk. Akinek titkai vannak a társa előtt, vagy aki valaki mással jobban el tud beszélgetni, őszintébb tud lenni, mint a társával, az nem érti a házassági kapcsolatot, amelynek „Isten akaratából fel kell oldania a magányosságát.”⁴ Akár azt is mondhatnánk, hogy őszinteség nélkül nincs valódi szerelem, és Isten szerinti házasság. Az általános kegyelem következtében ezt még egy olyan hitetlen író is meglátta, mint Goethe, aki azt írta: „Hol a bizalom hiányzik, ott a szerelem koszorújának hiányzik a legszebb virá-

3 A 3. század végén született, az arianizmus ellen küzdött, hirdette Krisztus istenségét.

4 Wilhelm Busch, Jézus a mi sorsunk, Primó, Evangeliumi kiadó, 88. o.

ga.”⁵ Én egy kissé tovább menve akár azt is mondhatnám, hogy az egész koszorú hiányzik.

Választás idején azonban vannak problémák. Párválasztás idején különösen nehéz kérdésekkel szembesülünk. A Róma 8,28-at szem előtt tartva – vagyis azt, hogy minden a javunkra munkálkodik – nézzünk meg néhány fontos kérdést.

a. A szükséglet

Az itt elmélkedésre szánt kérdés az, hogy szükség van-e társra? Ez a kezdethez való visszamenetel, hiszen ezt a kérdést sok esetben fel sem tesszük (akár magunkról, akár más személyről legyen szó). Pedig a Szentírás beszél arról, hogy nem mindenkinek kell társhoz jutnia. Nos, nem azért, hogy kényelmesebb élete legyen, hanem azért, hogy még erőteljesebben, nagyobb odaadással tudja Isten munkáját végezni. Ha olyan érzésekkel, indulatokkal rendelkezel, amelyek arra mutatnak, hogy a te életedben is érvényes az: „Nem jó az embernek egyedül lenni”, („De ha magukat meg nem tartóztathatják, házasságban éljenek, mert jobb házasságban élni, mint égni.” – 1Kor 7,9) akkor bizony meg kell fontolnunk a két lehetőséget:

- Igen, szükség van társra, Isten nem véletlenül látott el ilyen indulattal. Nem azért tette ezt, hogy bűnös módon használd, nem is azért, hogy kínozzon, hanem azért, hogy rávezessen arra, társat rendelt neked. Hogy meglásd a szükséglet! Némely kommentátorok szerint azért nem teremtette Isten meg azonnal Évát is, amikor Ádámot teremtette – hiszen az állatokat mind párosával teremtette –, hogy Ádám meglássa azt, hogy nem jó egyedül.⁶

- Nem, nincs szükséged társra az érzések ellenére. Ezek az érzések is adhatnak próba gyanánt. Természetesen ezzel is célja van Istennek, mégpedig olyan, amelyik a te javadat szolgálja. Ezek által akar megtanítani nagyobb önfegyelmre, hogy hatékonyabban szolgálhass neki.

b. Az idő

Rendben van, meg kell vizsgálnom, szükséges-e a társ vagy sem, de ha már tudom, hogy igen, akkor mit tegyek? Isten kirendeli, de mikor? Ebben az esetben is

igaz az, hogy az időket nem tudjuk. Azonban mégis van egy eléggé pontos válaszuk arra a kérdésre, mikor rendeli Isten a társat. A válasz így szól: 'a megfelelő időben'. A problémánk, a saját és a mások türelmetlensége. Nem elég az, hogy a saját türelmetlenségeinkkel is nehezen harcolunk, még ehhez hozzájön a mások türelmetlensége is. Hagyjuk, hadd végezze el a türelem a maga munkáját!

c. A személy

Ez is hatalmas kérdés, ki az, aki megfelelő. Sok esetben az érzelmeink döntenek, pedig nagy szükség van tudatosságra és Isten döntésének elfogadására. Itt is érvényes az, hogy Isten a legmegfelelőbbet rendeli (sőt már eleve elrendelte).

Na, de ki az a személy? Azon túl, hogy Istenre hagyatkozom, mégis szükségem van döntéseket hozni. Az egész élet – így a párválasztás kérdése is – döntések meghozatalából áll. A fiú el kell, hogy döntse, a sok okos, szép és ügyes keresztyén lány közül ki az, akinek elkezd, (vagy megpróbál elkezdni) udvarolni. A lány, ámbár nem ő kezdeményez, de neki is döntést kell hoznia. Az itt használt kezdeményezésnél a dolgok külső látszatát értem, hiszen azt is nevezhetjük egyfajta kezdeményezésnek, ha Istenhez imádkozik egy bizonyos személyért. Az ő szempontjából a döntés azonban abból áll, hogy megvizsgálja, az a keresztyén fiú, aki az ő irányába kezdeményezett, szerinte megfelelő-e az Isten mércéjének.

Vagyis mindkét részből szükség van az okok megvizsgálására. A probléma abból szokott adódni, hogy a szubjektív okok befolyásolják az objektív okokat. Vagyis az adott személyt kedvesnek, ügyesnek stb, látom (objektív okok), mert érzelmiem nem vagyok pártatlan (szubjektív ok). Az objektív okok szubjektívvá válnak. Ez egy csapda, a csupán érzelmi hozzáállás csapdája. Fontos lenne tehát, hogy az én érzelmeim ne láttassák annak a bizonyos személynek a tulajdonságait jobbnak, mint amilyenek valójában. Ez persze azért nehéz, mert higgadtságot, megfontolást, józan ítélőképességet igényel. Keresztyén lelkülettel ezért nem beszélhetünk arról a fajta „szerelemről”, amelyről a világ beszél, és amely a személytől mintegy független öntudattal bír. A tehe-

tetlen, csak vállat vonogatni tudók sokasága annyira nagy, hogy érdemes lenne olyan kérdéseket újratárgyalni, amilyeneket a padovai egyetemen tárgyaltak a 13. században, még ha nevetségesség is voltak: „Szabad-e eret vágni olyan leányon, aki esztét veszttette a szerelemtől?”⁷ Talán akkor nem hivatkoznának olyan sokan erre az „észvesztett” állapotra. Azonban sokaknál ez nem csak egy kibúvó akar lenni, hanem valóban úgy érzik, hogy tehetetlenek ebben a „szerelmes” állapotban. Hogyan történhet ez meg? Úgy, hogy a „szerelmes” önmaga indukálja, gerjeszti ezt az állapotot. Nem véletlenül figyelmeztet a Szentírás, hogy: „fel ne költsetek és fel ne serkentsétek a szerelmet addig, amíg akarja.”⁸ Miután felébresztettem, már nem tudom kezelni. Olyan, mint egy akaratos, éhes csecsemő. Ha felébredt, akkor addig sír, amíg enni nem kap. Ha pedig már enni kapott, akkor pelenkát kell cserélni stb. És ez már gondolati szinten annyira beleépül az ember életébe, hogy úgy tűnik, már nem tud mit kezdeni vele, mert „szerelmes lett”. Nem tehet róla, mondja. És ebben az állapotban valóban nehéz, mert bár tehet róla, de úgy érzi, hogy nem tehet ellene. Ezért kell jól megfontolnunk e fontos döntést, még mielőtt felébresztettük volna a „szerelmet”. Ezért szükséges Istenhez bölcsességért könyörögnünk minden időben.

Végezetül hadd idézzek Samuel Rutherford egyik leveléből, amelyet egy ifjúnak küldött. Jelen esetben akár neked is szólhat ez a néhány sor megfontolás végett:

„Ajánlom, hogy imádkozz, és figyelmezz ifjúkori bűneidre, hiszen tudom, hogy az ördög és az ifjú vér között folyamatos levélváltás történik. A Sátánnak barátja van az ifjú szív udvarában: a büszkeség, a kényelem, a vágy, a bosszú, az Istenről való megfélemedkezés az ő felfogadott ügynökei.”⁹

Tamás Sándor

5 Bölcs mondások, Pallas Kiadó, 61.o.

6 Dr. J. Douma: A Tízparancsolat, Iránytű kiadó, 199.o.

7 Ráth-Végh István, Az emberek butításának történetéből, 64.o. /Idézi Sata Előd, Anekdoták a nevelés történetéből, 16.o.

8 Énekek Éneke 2,7; 3,5; 8,5

9 Samuel Rutherford, Levelek, Koinonia kiadó, 145. o.

GYŐZTES VAGY ÁLDOZAT?

„Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat. Vigyázzán arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségnek bármely gyökere, felnövekedvén, megzavarjon, és ez által sokan megfertőztessenek.”

(Zsid 12,14-15)

MIT KEZDJEK A MEGKESEREDÉSEMMEL?

Mindenki tudja, hogy a gyomok sokkal könnyebben megnőnek, mint a virágok vagy a gyümölcsök. Ádám és Éva bűnbeesése óta átkozott a föld, tüskét és bogáncsot hajt. Ugyanígy van a hívő szívének kertjében is. Isten azt kívánja, hogy a Szentlélek, ne pedig a bűn és az önzés gyümölcsseit teremjük, amint azt oly gyakran tesszük.

A keserűség felismerése

A kertésznek fel kell ismernie a gyomokat ahhoz, hogy gyökerestől kitephesse őket. Amerikában van egy kutatóközpont, amely helyet ad egy évente megrendezésre kerülő, gyomnövényekkel kapcsolatos kiállításnak, hogy a gyomok kipusztításában ezáltal is közreműködhesen.

A Bibliában pedig Isten mutatja be, és tárja fel számunkra mindazokat a haszontalan és káros gyomokat, amelyek a szívünkben felnövekednek, hogy az Ő segítségével azonosíthassuk azokat, és hatékonyan leszámolhassunk velük. Az egyik legártalmasabb gyom, amely gyökeret verhet az ember szívében, a keserűség. A Zsidókhoz írt levél fenti versei arról beszélnek, hogy ez a gyom milyen széles körben okoz problémákat.

Mindannyian hajlamosak vagyunk a keserűségre. Nagyon könnyű átengedni magunkat különböző sérelmeinknek, hogy azok gyökeret verjenek bennünk, majd haraggá és nehezteléssé váljanak. Bárcsak az Úr, a fő kertézmester lenne segítségünkre, hogy felismerjük e gyomokat, és megállítsuk növekedésüket, életünkre gyakorolt hatásukat kiküszöböljük.

Mi a keserűség? A gyomok mindaddig hasonlónak tűnnek kerti növényeinkhez, ameddig nem vizsgáljuk meg őket közelebbről. A keresztyéneknél is előfordulnak olyan jónak és helyesnek tűnő gondolatok és cselekedetek, amelyek valójában kárára vannak a lelki növekedésnek, és rombolják az Isten gyermekei közötti harmóniát.

Lelkiállapotunk

A keserűség csalódások esetén a körülményeket vádolja vagy más embereket. Ez a fajta gondolkodásmód akkor alakul ki, amikor az életkörülményeinken merengve arra a megállapításra jutunk, hogy velünk méltatlanul bánnak.

Lelkünk ebben az állapotában, illetve hangulatában kétségbe vonja az igazságosságot. Az embert ez a fajta hozzáállás nyerssé, ítélkezővé, pesszimistává és örömtelenné teszi másokkal való kapcsolatában. A keserűség alapvetően egyfajta elégedetlenség ott legbelül, bennünk, az életünkben előforduló csalódásokkal és kudarcokkal való küszködés miatt.

De nem kell áldozatoknak lennünk: a Szentlélek erejével győzelmet arathatunk a keserűség felett! Hogyan fedezhetjük fel a keserűség mérgező gyökerét? A Zsidókhoz írt levél írója ezekben a versekben arra biztat bennünket, hogy szorgalmasan vizsgálgassuk magunkat. Az a kertész, aki gyümölcsök és virágok termesztésével foglalkozik, azonnal észreveszi, amint egy gyom felüti a fejét. Meg tudja különböztetni a jót a rossztól, az igazat a hamistól, a virágot a gasztól.

Egyszerű útmutatások

Ezekben a versekben két egyszerű útmutatást találunk, amelyek segítenek bennünket az önvizsgálatban. Elsőként azt a kérdést kell feltennünk magunknak, hogy vajon képesek vagyunk-e mindenki iránt a békességre törekedni? Ha keserűséget táplálunk a szívünkben, közben nem tudjuk a békességet gyakorolni. Mózes első könyvének 37. fejezetében azt olvashatjuk, hogy Jákob egy tarka ruhát készíttetett Józsefnek. Testvérei azonban nagyon zokon vették ezt a különleges ragaszkodást, amelyet Jákob József iránt tanúsított, és gyűlölték ezért az ő testvérüket. Azt olvassuk az említett fejezet 4. versében, hogy „egy jó szót sem bírtak hozzá szólni.” Gonoszságuk folytán József jelenlétében mindig feszültség és viszálykodás uralkodott közöttük.

Ha a keserűség gyökere már ott van a szívünkben, szinte lehetetlen számunkra, hogy másokkal békességben beszéljünk. Ez a békétlenség zsémbességben és panaszkodásban fog megnyilvánulni. Ha megengedjük, hogy a keserűség magával ragadjon bennünket, akkor beszédünk gyanakvó, rosszindulatú, ítélkező és elutasító lesz.

Ebben a helyzetben majd jelentéktelen ügyek miatt is nagy csatákat vívunk. Tiszteletlenek leszünk felebarátainkkal szemben, lenézzük őket, és igazságtalannul bíráljuk majd, bármit is mondanak.

Békesség és szentség

Pál apostol arra buzdítja a római keresztyéneket: „Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességben éljete.” (Róm 12,18) Ezzel Pál a probléma lényegére tapint. Találkozhatunk olyan szituációval, amelyet nem tudunk megoldani, és van olyan helyzet, amelyen nem tudunk úrrá lenni. De a mi felelősségünk Isten előtt az, hogy amennyire csak lehetséges, éljünk békességben minden emberrel! Azon kell munkálkodnunk, hogy kapcsolataink szeretetteljesek és harmonikusak legyenek.

Az idézett ígeversünk nem csupán azt mondja, hogy kövessük mindenki irányában a békességet, hanem egyben szentségre is buzdít bennünket. A keserűség táplálásával egyidőben nem követhetjük a szentséget is, hiszen ezek kölcsönösen kizárják egymást. Ha a keserűségnek

adunk helyet a szívünkben, akkor lekorlátozzuk az Istennel való bizalmas kapcsolatunkat. A keresztyén életben a keserűség minden jónak akadálya. A keserűség meggátolja, hogy áldást nyerjünk a bibliáolvasás, az imádság (ha egyáltalán tudunk ilyen állapotban imádkozni) és az Isten dicsőítése által. Talán a gyülekezetbe is olyan állapotban érkezünk, hogy már nem vagyunk képesek az Istennel való közösség és az igaz testvériség gyakorlására.

Az Úr asztala színjáték helyszínévé válik, és a keserűséghez képmutatás kapcsolódik. Amennyiben ilyen helyzetben találjuk magunkat, lehet, hogy csak színlelés és képmutatás részünkről a közösségbe járás, csupán a magunk megnyugtatására teszünk meg vallásos dolgokat, szokásból, de valójában nem haladunk előre a megszentelődés útján.

Ez igaz volt Isten gyermekeire Malakiás idejében is, amikor mechanikusan betartották a külső vallási ceremóniákat anélkül, hogy a szívükben igaz hit lett volna. Amikor a keserűség gyökeret ver, akkor a hit formálissá, üres cselekedetté, névleges keresztyénséggé válik.

Jób felesége

Ez az igeszakasz továbbá arra tanít bennünket, ha buzgón és lelkesen követjük a szentséget, akkor kiúzhatjuk a szívünkben a keserűséget. Ez mindenképpen igaz, hiszen ha keserűség uralja a lelkünket, akkor az megakadályozza a szentséget.

Néhányan túl érzékenyek, és (ok nélkül) azt képzelik, hogy őket semmibe sem nézik mások. Azt gondolják, hogy az ő érzéseiket és az ő álláspontjukat nem veszik figyelembe. Ezek a kitalált dolgokon rágódnak és közben felnövekedik szívükben a keserűség. A kellemetlen körülmények csak a képzelet szülöttei, ám a keserűség valódi.

Másrészt sokaknak nagy sérelmei vannak, amelyeket engednek elgennyesedni. Ezek a sérülések, ha nem vigyázunk, egyre nagyobb panasszá fejlődnek és keserűséget okoznak. Például nagyon nehéz szenvedni látni szeretteinket és ha nem vagyunk elég elővigyázatosak, akár ez is keserűséghez vezethet.

Emlékeztek Jób feleségére? Látta a férjét, amint nyomorult körülmények közepette a hamuban ülve az őt tetőtől talpig beborító fekélyektől szenvedett.

Mérgében és bosszúságában arra bízta a férjét, hogy átkozza meg Istent és haljon meg. Ez azonban aligha nyújtott vigasztalást az elgyötört férjnek.

Jób feleségének viselkedése nyilvánvaló jele volt a keserűségnek. Természetesen Jób nem követte a felesége tanácsát. Ahelyett, hogy elfogadta volna az áldozat szerepét, győzött és úrrá lett a problémáin.

Mint a kovász

Talán előfordult már, hogy bevonat egy félresikerült munkába vagy feladatba. A meghiúsult remények és a szomorú csalódások keserűségben hagynak bennünket. Így a szívünkben felnövekvő keserűség megakadályoz bennünket abban, hogy megértsük és megérezzük Isten jóindulatát, és ebben megnyugvást találjunk.

Egy gyülekezet vagy keresztyén szervezet sem tökéletes. Váratlan kellemetlenségek mindenütt felbukkanhatnak, még tovább növelve ez által a keserűséget. A keresztyén vezetők is tévedhetnek, előfordul manipuláció, túlzottan erős kontroll, gyér kommunikáció, érzékeny kérdések ügyetlen és kétbalkezes kezelése.

De a keserűséget mindezek nem igazolják, nem támasztják alá. Ilyenfajta problémák nagyon veszélyesek keresztyén körökben, mivel a keserűséget nehéz feltartóztatni. Akárcsak a kovász, átjárja az egész kenyeret és „sokan megfertőztettek”. A keserűség meggátolja az összhangot, míg enélkül szépen fejlődhet az Isten által megkívánt egység.

Spurgeon és a torma

Hogyan nyerhetjük meg a csatát a keserűséggel szemben? Az Ige azt mondja: „Vigyázzán arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon.” Spurgeon az egyik prédikációjában a következőket mondta:

„A pázsitom kellős közepén egy torma nő. A legkisebb zápor után annyira megnő, hogy magasabb lesz, mint a fű s így kinyilvánítja életerejét. Amikor a kertész levágja, akkor is újra kinő. Hogyha a kertész nem távolítja el teljes mértékben a földből, akkor ezzel azt éri el, hogy mindig újra és újra vissza kell vágnia a tormát.”

A keserűség gyökere nem a pitypanghoz hasonlít, amelyet gyökerestől ki lehet húzni. A lelkeszi szolgálatom alatt rendszeresen látogattam csütörtökönként egy idős nénit (aki azóta már reménység szerint a megdicsőült szentek között ül). Az egyik csütörtöki napon megkérdeztem, hogyan telt a napja. Elmesélte, hogy az ablakából nézte néhány férfi küzdel-

mét, ahogy egy korábban kidőlt fatörzset próbáltak gyökerestől kivenni a földből. Ám több órás erőfeszítés után sem sikerült nekik megbirkózni a rönkkel. Végül hoztak egy elektromos gépet, hogy befejezhessék a munkát. A hatalmas törzset felhúzták egy teherautóra és elszállították. Ez a látvány órákig elszóraztatta kedves öreg testvéremet.

Az igazi erő

Ez az eset is jól illusztrálja, hogy van néhány gyökér, amely olyan állhatatosan és szívósan ragaszkodik az őt életető és tápláló talajhoz, hogy csak óriási erőfeszítés árán lehet őket megmozgatni. A keserűségnek is ilyen erős a gyökere. Az emberi akaraterőnél sokkal nagyobb erő szükséges ahhoz, hogy szívünkben eltávolítsuk.

De létezik egy olyan erő, amely képes ezt elvégezni. Pál így könyörög ezért az erőért Istenhez: „Adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjötek az Ő Lelke által a belső emberben; hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben, hogy a szeretetben meggyökerezettek és alapot vegyetek.” (Ef 3,16-17)

Íme ez az az erő, Isten Lelkének munkája, amely elűz minden keserűséget és elvezet bennünket oda, hogy megismerjük „Krisztus minden ismeretet felül haladó szeretetét” (Ef 3,19). Imádkozunk ezért, ahogyan Pál is tette!

Kieran Beville

(Engedélyezett fordítás az *Evangelical Times*, 2005. januári számából. Fordította: Tihanyiné Nagy Enikő)

NEM LEHET KÉT ÚRNAK SZOLGÁLNI...

„Mert bajok vettek engem körül, a melyeknek számuk sincsen; utolértek bűneim, a melyeket végig sem nézhetek; számosabbak a fejem hajszálainál, és a szívem is elhagyott engem.”

Zsolt 40,13

Gyermekkoromban nem csináltam semmi botrányosat és jó jegyeket vittem haza az iskolából, ezért jó gyereknek tartottak. Egészen a szakközépiskola elvégzéséig otthon laktam és a szülői fennhatóság áldásos hatásának köszönhetően az Úr megvédett a rossz társaságtól, persze ezt akkor még másként értékeltem. Mint sok korombéli, nem hitben nevelkedtem annak ellenére, hogy megkereszteltek. Megtanultam a Miatyánkot, de Istenről nem beszéltünk, sőt zavart, ha szóba hozták.

Az egyetemi éveimet már a szülőktől távol töltöttem. Azt hittem, hogy végre úgy élhetek, ahogy én akarok. Belemerültem a bűnök mocsarába. Nem volt visszatartó erő, sőt azt tartottam jónak, amit ma már szégyellek, viszont akkor mindent ki akartam próbálni. Az Úr megmutatta, meddig sülyedhet az ember, de ez a fajta „szabadság” nem hozta el a várva várt elégedettséget.

Végzés után gondoltam új életet kezdek és majd saját erőből, sok munkával el fogom érni a várt boldogságot, amit addig nem sikerült. Rövid időt otthon töltöttem, majd visszamentem dolgozni Kaposvárra a diplomadolgozatom konzulenséhez, aki „szárnyai alá” vett. Szép jövőképet festett elém. Dolgoztam reggeltől estig a „nemes” célokért, melyek a saját dicsőségem, hírnevem, elfogadottságom a szakmai körökben és a keresett pénz nyújtotta világi szabadság eléérése voltak. A befektetett idő és a főnököm támogatása folytán valóban elismertek bizonyos szakmai körökben, és anyagilag is sokkal jobban gyarapodtam, mint a körülöttem lévő hasonló korú fiatalok. Büszke voltam magamra és az elért eredményekre. Közben persze a magánéletem halódott. Barátnőmtől eltávolodtam és egy új lány jött a képbe. Elhatároztam, vele már más lesz. Akkori ismereteim szerint kapcsolatunk a lehető legkövetkezetesebb volt. Más párokat tekintve jól kijöttünk egymással. Rá és a kapcsolatunkra is meglehetősen büszke voltam. Közben az elismertség felé vezető úton adódott egy lehetőség, hogy folytassam az iskolát. Második próbálkozásra felvettek a doktori képzésbe, amivel persze

további feladatokat vállaltam fel. Ekkor rövid időn belül feltornyosultak előttem a megoldatlan problémák: a kötelező feladatokat, melyek az iskolával jártak. A munkám mellett nem végeztem megfelelően ezeket, és ezalatt persze igyekeztem

reméltem a kiutat, ezért több időt akartam rá fordítani, viszont az tovább növelte a feszültséget a főnökömmel, és lassan kiderült az iskolai vezetőm számára is, hogy elmaradásom van a doktori munkámban. Mindenki felé jót akartam cselekedni, de sehol sem tudtam megfelelni tiszta lelkiismerettel. Ebben a lelki állapotban csöppentem bele egy beszélgetésbe a kolléganőimmal, akik felhívták a figyelmemet, hogy az utóbbi idő-

megfelelni a főnökömnek is, aki lehetővé tette, hogy egyáltalán idáig eljussak. Persze a barátnőm is egyre nagyobb szeletet próbált kiszakítani belőlem. Nem egészen két év után úgy éreztem, hogy összecaptak a fejem fölött a hullámok. Mindhárom területen csődöt mondtam. Megingott bennem a főnököm festette jövőkép hitelessége. A tőle kapott világi olvasmányok hirdették nekem, hogyan kontrolláljam az elmémet: valósítsam meg, gyógyítsam meg, vagy éppen hipnotizáljam önmagamot stb. Azonban minden viszonylagos volt. Archimedes azt mondta: „Adjatok egy biztos pontot és kizomdítom a Földet a helyéről!” és én ezt a pontot kerestem, de ezekből a könyvekből mind hiába. Ekkor a barátnőmtől

ben láthatólag nagyon megváltoztam a hátrányomra. Ez tovább tetézte elkeseredettséget. Nem tudtam, vajon mi lehet a megoldás? A kolléganők – akik azóta testvéreim – azt mondták, hogy forduljak Istenhez, Ő segíteni fog. Olvasom a Bibliát, majd abban megtalálom a megoldást. Persze kinevettem őket, mert úgy gondoltam, hogy a gyenge emberek forduljanak Istenhez, akik nem tudnak megállni a lábukon! Hiszen én életerős, fiatal és okos vagyok és eddig minden olyan jól ment... van munkám, jó fizetésem...stb. Feltettem a kérdést magamnak, hogy akkor vajon miért kérdeztem meg őket mégis? Nem lehet, hogy igazuk van? Be kellett látnom, hogy az életem tudományos megközelítése csődöt

mondott. Ezért adtam egy esélyt, hogy megismerjem a Bibliát, bár nem hittem, hogy választ adhat problémáimra... Az Úrnak hála nem így történt. Elkezdtem olvasni, és – persze nagyon kritikusan mindenbe a végsőkig belekötve – néhány dolgot megértettem, de további kérdések merültek fel. Egyre gyakrabban beszélünk az Úr dolgairól és a kolléganóm invitált, hogy jön egy lelkész hozzájuk, akivel megbeszélhetjük a vitás kérdéseket, viszont hiába kaptam választ, jöttek az új kérdések, melyek főként az Úr akaratának kikerülését célozták a bűnös lelkem és testi kívánságaim hozományaként. Mondhatni folyamatos harc volt ez és akkor még nem tudtam, hogy kivel szemben. Rádöbbentem bűneimre, melyeket naponként elem tárt. Megmutatta nyomorult helyzetemet Ő nélküle és azt, hogy teljesen rossz irányba tartok. Ott álltam egy hamis célokkal teli állással, egy egyértelműen az Úrnak nem tetsző párkapcsolatban. Tudtam, hogy ez így nem mehet tovább, mégis próbáltam kompromisszumokat kötni. Azt gondoltam, hogy nem hagyhatom ott a kiváló állásomat, ami dicsőséget és sok pénzt

ígér, és nem hagyhatom el azt akit szeretek, ez nem lehet az Úr akarata! Ekkor már többször elmentem a testvérekhez és minden nap beszélgettünk és nyilvánvalóvá vált, hogy nem szolgálhatok két úrnak, de még mindig azt hittem, hogy meg tudom oldani magam is.... Harcaim az addigi életemmel egyre jobban rám neheztedek. Nem tudtam elszakadni sem a munkámtól, sem a barátómtól. Görcsösen ragaszkodtam mindkettőhöz. Egy nyári estén azonban be kellett látnom, hogy Isten ellen hadakozom, aki nélkül képtelen vagyok bármi jót cselekedni. Hozzá fordultam és meghallgattam. Megszülettek szívemben a döntések, melyeket félve, bizonytalanul hoztam meg, sok gyötrődés után. Tétován láttam neki a cselekvésnek. A szakítás az Úr kegyelméből mindkét „fronton” könnyebb volt, mint azt előzőleg elképzeltem. Kimenekített a bűnös párkapcsolatomból és a munkámat is úgy alakította, hogy az utolsó pillanatban még az iskolában is megkezdhettem a kötelező feladataim elvégzését. Ezt követően a Kísértő különösen megnehezítette helyzetemet. El kellett még néhány hónapnak telni,

mikorra nem vágytam már vissza régi életembe, mint a zsidók a „húsos fazék”-hoz. Közben Isten segítő jobbát nyújtotta felém: konferenciákon vehettem részt és hitben járó emberekkel találkozhattam. A kis, négy lelket számláló gyülekezetünket csodás módon formálta az Úr és egy éve megadta azt is, hogy egy hitvalló egyházhoz tartozhatunk mindannyian. Az Úr megtartott és látom életemben minden nap megmagyarázhatatlan csodáit... és felvetődik bennem, miért pont én? Néhány éve elképzelhetetlen volt számomra, hogy így megváltozzak. Mondják környezetemben: nem az vagy, aki voltál! Igen. Az Úr új szívet adott, Krisztus érdeméért. Neki legyen ezért hála, az Ő nagy kegyelméért!

„Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetném és elbeszélném, de többek, semhogy elszámálhathánám.”

Zsolt 40,6

Donkó Tamás

A HALOGATOTT DÖNTÉS

„Nem töröm meg az én szövetségemet, és a mi kijött az én számból, el nem változtatom.”

Zsolt 89,34

„Ő így szólít engem: Atyám vagy te; én Istenem és szabadításom kőszik-lája!”

Zsolt 89,26

1982-ben születtem Pécsen, katolikus háttérű családban. Születésem után családom hamarosan Miskolcra költözött, így a középiskola elvégzéséig ott éltem. Szüleim közül egyedül édesanyám gyakorolta vallását, így természetesen már kiskoromtól minden héten eljártunk a katolikus templomba. Utólag visszatekintve ebben is egyedül Isten gondoskodó kegyelmét láthatom, hiszen egyrészt megőrzött a katolicizmusban való elmélyedéstől, másrészt pedig kialakította bennem azt a szokást, hogy az Úr napja különleges nap, nem csak egy a hét közül. Természetesen mindezek mélyebb jelentését csak jóval később értettem meg.

Míndemellett Isten kegyelmesen munkálkodott édesanyám életében: felhasználta hívó ismerőseit, hogy az evangéliumot megismerje. Rendszeresen eljárt

bibliaórákra, nyári alkalmakra, s a Szent Lélek ez idő alatt fokozatosan munkálkodott benne, mindaddig, míg ő is Megváltójának vallhatta Jézus Krisztust.

Édesanyám megtérése – bár akkor ez nem tűnt így fel – nagy változásokot jelentett az én életemre nézve is, hisz engem is rendszeresen magával vitt a református alkalmakra, csendesnapokra. Ezeken az alkalmakon hallottam először – még gyerekfejjel – Isten megtérésre szólító hívását. Nyaranta pedig – igaz, sokszor csak édesanyám unszolására – keresztyén táborokba is eljártam, amelyeket Isten felhasznált arra, hogy világossá tegye számomra a bűnösöknek szóló üzenetét. Így érthettem meg 13 évesen egy nyári táborban azt, hogy a megváltás üzenete nem általában a bűnösöknek szól, hanem elsősorban nekem, bűnösnek.

„Ha az ő fiai elhagyják az én törvényemet ... Akkor vesszővel látogatom meg az ő bűnöket, és vereségekkel az ő álnokságukat.” (Zsolt 89,30-32)

Felbuzdulva tértem haza, ám ez a lelkesedés nem tartott sokáig: majdhogyanem olyaná lettem, mint a magvető példázatában a köves helyre esett mag. Gyülekezet, fegyelem és rendszeres igei tanítás hiányában a belém ültetett új természet nem tudott se növekedni, se megerősödni – mindinkább meggyengült s visszafejlődött. És ebben természetesen a világi környezet is mindinkább hátráltatott. A gimnáziumi osztálytársak, a megfelelő családi kontroll hiánya mind-mind hozzájárult „lelki mélyrepülésemhez”. Azonban mindezen nehézségek, kísértések mellett nem szabad megfeledkezni a legfőbb okról, hisz az, az Isten ellen lázadó bűnös természetem, én magam voltam. Mert annyit azért látam, hogy életem nem felel meg az Isten által a Szentírásban élénk tárt normáknak, ám ezeken – bár sok gyötrődést és lelki harcot jelentettek – többnyire túltettem magam. Mintegy készakarva nem

vettem tudomást Isten akaratáról, a Neki való engedelmisséget teljesen figyelmen kívül hagytam. A középiskola elvégzésével pedig Budapestre kerültem egyetemre, s az ezzel együttjáró szabadosság csak még mélyebbre taszított.

De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és az én hűséges voltomban nem hazudom. (Zsolt 89,33)

amit már magáénak tudhatott. Ám megalkuvásról ebben a harcban szó nem lehetett: a kettő közül valamelyiknek engedni kellett. S végül egy nyári táborban én, az én őemberem volt az, aki megtört – nem is lehetett másként, hiszen az Úr akarata volt ez. Még most is sokszor elgondolkozom, hogy mily kegyelmes az én Uram, hogy nem hagyott bűneimben, kétségek közt hánykolódnom, hanem kivont a

hogy mindig van menekvés azoknak, akik Isten kegyelméért folyamodnak. Fogadd meg tanácsom, és ne halogasd döntésed, mert annak csak keserű következményei lesznek. Még ha Isten később könyörül is rajtad, semmi jó nincs abban, amit a magad feje szerint, Isten nélkül építesz.

Másodszor pedig szeretnék rámutatni arra, hogy semmiképp sem azért van örök életem, mert magamban erre

Mindezekkel egyidőben édesanyám kapcsolatba került a Károlyi Intézettel, s így eleinte a katolikus mise mellett, majd Isten kegyelméből azt végképp elhagyva a miskolci gyülekezetben szólt hozzám újra és egyre erőteljesebben az Úr (megváltozásra felszólító üzenete. A gyökeres ellentét életem s Isten Igéje között teljesen nyilvánvaló lett. Komoly lelki harcok kezdődtek az őemberi természetem s a korábban belém ültetett, Istennek engedelmeskedni kívánó új természetem között: a Sátán, a világ és az én régi énem mindent elkövetett és bevetett annak érdekében, hogy ne veszítse el azt,

bűn mocsarából s sziklára állította lábaimat. Áldott legyen ezért az Ő neve!

Mint ahogy a zsoltáros is írja, Isten megkegyelmezett nekem, és így már a helyemen állhatok, egy hitvalló gyülekezetben, ám a szövetségsgégés évei nem múltak el nyomtalanul. Még most is komoly harcokba kerül, hogy korábbi „alkalmazkodó” magatartásomon változtassak, és nyíltan hirdessem az én Uram kegyelmi üzenetét.

Most pedig kedves Olvasó, hozzád fordulok. Szeretném, ha meglátnál két dolgot az én példámban. Először is azt,

bármilyen alapom lenne. Látom azt, hogy mire jutottam, amikor a magam feje után s nem az Úr akarata szerint terveztem életem. Mi okom lenne tehát ezt látva magamban bízni?

Csak magasztalni tudom Istent azért, mert üdvösségem kérdését nem rám bízta, hanem az Ő kezében van, mert csak így lehet biztos helyen. Mi más tehetnék még ezután, mint dicsérjem az én kegyelmes Istenemet?

TE MIT HALLASSZ MEG?

Egy nap két barát, János és Tamás sétált a nagyváros központjában. Nagy volt a forgalom, az utcák tele autókkal és emberekkel. A késő délutáni csúcsforgalom hangos zaja betöltötte a várost: dübörögtek a buszok és a teherautók, dudáltak a kocsik, csikorogtak a fékek, vijjogtak a szirénák. Egy parkosított tér mellett elhaladva egyszer csak megszólalt János:

- Tamás, hallod a tücsökzenét?

- Hogy mit, tücsköt? Ugye, csak viccelsz? - kérdezte Tamás. Ilyen hangzavarban képtelenség egy tücsköt meghallani!

- Hidd el nekem, itt valahol egy tücsök szól - mondta János.

- Szerintem csak képzelődsz, hatalmas zaj van itt - ingatta a fejét Tamás.

János egy pillanatra figyelmesen fület, majd elment a következő sarokig, ahol a járda mellett bokrok nőttek; Tamás utána. János odalépett az egyik bokorhoz, félrehajtotta az ágakat, benézett a levelek alá, és rámutatott a ciripelő tücsökre. Tamás teljesen ledöbbsent.

- Ez hihetetlen, neked természetfeletti hallásod van! - nézett barátjára Tamás elkerekedett szemekkel.

- Ne gondold - szólalt meg János -, az én fülem semmiben sem különbözik a tiédétől. Az egész azon áll, hogy mire figyelsz oda.

- De hiszen ez lehetetlen, én soha sem tudnám meghallani ekkora zajban egy tücsök ciripelését!

- Dehogynem! Attól függ, hogy mire figyelsz, mi az, ami igazán fontos neked. Figyelj csak, megmutatom:

János benyúlt a zsebébe, elővett néhány apró pénzmét, és szétszórta a járdára. És ekkor, a zsúfolt, harsogó utcán a két barát láthatta az összes embert, aki 10 méteres körzetben felkapta a fejét, és nézte-nézte a járdát meg az utat, hogy vajon az ő pénze csilingel-e valahol.

- Nos, látod már, hogy miről beszélek? - mosolygott János a barátjára. Az egész attól függ, hogy mi az, ami igazán fontos neked!

És neked, kedves Olvasó, neked ki és mi a fontos? Kire, mire figyelsz, kit hallgatsz meg, és kit, mit akarsz meghallani?

Vannak, akik azt mondják, hogy Isten soha nem beszél hozzánk, sőt, hogy Isten nem is létezik. Ők azért nem hallják meg Istent, mert a maguk esze szerint, maguknak élnek, és nem figyelnek, nem hallgatnak az Úrra.

Figyelj Istenre, keresd Őt, és megláthatod az Ő csodálatos munkáját a természetben, a világban, a saját életedben.

Ha „ráhangolsz” az Úr hullámhosszára, az Ő Szent Igéjére, valóban meghallhatod az Ő szavát, bölcs tanítását, parancsait és útmutatását, amelyek hozzád is - mint minden emberhez - szólnak.

„Bizony így szól az Úr az Izráél házához: Engem keressetek, és éltek!”

Ámos 5,4

(Az *E-mail Ministry* nyomán. Fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál.)

A BÜNTETŐCÉDULA

András még egy hosszú pillantást vetett a kilométeróra, mielőtt a villogó rendőrautó előtt lelassított: 120 km/h a kitáblázott 90 helyett. Ez már a negyedik ebben a hónapban, mint oly sokszor máskor is. Hogy lehet, hogy valakit ennyiszor lemeszelnek?

Amikor a kocsit lelassított, András lehúzott, de nem teljesen az út szélére; hadd izguljon csak a zsarú a mellette alig fél méterre elhúzó autók miatt. Megállt. A rendőr kiszállt a kocsijából, és egy mappával a kezében előre jött.

József? József a gyülekezetből? Még csak ez kellett! András próbált minél jobban elsüllyedni az ülésben. Ez rosszabb, mint a közlegő büntetés maga. A keresztyén rendőr épp egy saját gyülekezetéből való gyorsajtó embert fogott meg. Egy embert, aki egy hosszú, fárasztó és zaklatott nap után sietett hazafelé a munkahelyről.

Szinte kiugrott az autóból, és ment a rendőr felé, akivel minden vasárnap találkozik a gyülekezetben, de eddig még soha nem látta egyenruhában.

- Hát szia, József! Örülök, hogy látlak! Milyen érdekes, hogy itt találkozunk!

- Szervusz, András - semmi mosoly.

- Hú, de szigorúnak látszik a Biztos úr, éppen most kapta el a felebarátját, aki siet haza a feleségéhez és a gyerekeihez.

- Igen, úgy tűnik: elkapta. - József kissé zavartan felhúzta a szemöldökét. Jó jel!

- Nagyon húzós és hosszú napom volt ma. Asszem kissé túlléptem a limitet - de csak most az egyszer, he-he!

András lefelé sandítva arrébb rúgott egy kavicsot az aszfalton.

- Az asszony finom vacsorát készített, már nagyon vár haza. Érted, mire gondolok?

- Tudom, mire gondolsz. És azt is tudom, hogy már kétes hírnévre tettél szert a körzetünkben az őrson.

Ajjaj, nem jól áll a dolog, itt az ideje taktikát váltani.

- Mennyit mértél?

- 115-öt. Volnál szíves visszaülni az autóba?

- Várj egy kicsit. Amint megláttalak, én azonnal megnéztem az órát, és épp csak súrolta a 100-at.

A hazugság kegyesnek, célravezetőnek tűnt, és „magától” jött.

- Légy szíves, András, ülj be a kocsiba.

András zavartan bemászott a kocsija ajtaján, és becsapta az ajtót. Bambán bámult előre a műszerfalra. Eltelt egy perc, kettő. Lassan, kellestlenül nyúlt az ablaktekerőhöz, de végül nem tekerte le az ablakot, mert látta, hogy József ír a mappán. Vissza a műszerfalra.

Miért nem kérte ez a jogsimat? Bármilyen történéj is, az tuti, hogy 1-2 hónapig nem ülök ennek az embernek még a környékére sem vasárnap.

Eltelt még 2-3 hosszú perc, majd egy kopogás az ablakon. András kinézett balra, József volt az, kezében egy félbehajtott papírdarabbal. A bűnös mintegy 3 centire lehajtotta az ablakot, épp csak annyira, hogy a papír beférjen.

- Kösz! - András nem nagyon tudta leplezni a gúnyt az arcán és a hangjában.

József szó nélkül ment vissza a rendőrautóhoz, András csak nézte a visszapillantóban. Felemelte a papírt: Nnna, nézzük, mennyi. Álljunk csak meg. Ez meg mi? Tréfa? Nem büntetőcédula, az biztos.

András olvasni kezdett.

„Kedves András! Egyszer volt egy kislányom, akit 6 évesen elütött egy autó. Kitalálhatod: egy gyorsajtó. Pénzbírság, 3 hónap a fogházban, és az illető szabad volt; mehetett haza magához szorítani a kislányait, mind a hármat. Nekem csak egy volt, és most várnom kell a mennyországig, amíg újra megláthatom. Ezerszer próbáltam megbocsátani annak az embernek, és ezerszer gondoltam, hogy meg is tettem. Lehet, hogy így van, de újra és újra meg kell tennem. Most is. Imádkozz értem, és hajts óvatosan: nekem egy kisfiam maradt. József”

András hátranézett, és látta, hogy a rendőrautó megfordul, és elindul visszafelé az úton. Csak bámult a távolba, amíg a kocsit eltűnt. Szétesve ült a kocsiban 20 percig, aztán beindította a motort, elindult, és lassan, az ÚRhoz bűnbocsánatért esedezve hajtott hazafelé, hogy aztán ott-hon percekig szorongassa magához meglepett feleségét és gyerekeit.

Ne ölj! Ne kockáztass! Esélyt se adj rá!

„Készülj Istened elé!”

Ámos 4,12

(Az *E-mail Ministry* nyomán. Fordította és átdolgozta Tihanyi Pál.)

A KERESZTYÉN OTTHONOKTATÁS

A KERESZTYÉN SZÜLŐ FELELŐSSÉGE

Sok érv szól az otthonoktatás mellett, még akkor is, ha nem Isten Igéjéből érvelünk. De ha Isten Igéjének a felszólításait is a mérleg serpenyőjébe helyezzük, akkor a mérleg nyelve még jobban elbillen az otthonoktatás javára. Sőt, az otthonoktatás mellett szóló leghatékonyabb érvek éppen a keresztyén értékrendből fakadnak. Ezen érvek fényében, a rendelkezésünkre álló más oktatási lehetőségek még inkább híjával találhatunk.

Persze napjainkban ezt sok keresztyén nem így látja. Nem így látja, mert a keresztyénség és a világ közötti viszony területén nem mérlegel biblikusán. Nem látja azt a szakadékot a keresztyénség és a világ között, amelyről a Biblia beszél. Ezért nem látják ma sokan olyan nagy különbséget a keresztyén és a világi oktatás között sem. Nem értették meg a keresztyén szülő Istentől kapott felelősségét és feladatát.

Sok keresztyén úgy gondolja, hogy mindegy az, ki neveli a gyereket a tudományos ismeretek elsajátítása közben. Úgy gondolják, hogy az ismeretek elsajátítása semleges kérdés, független a világnézettől, ezért gyerekeik nyugodtan járhatnak világi iskolába, tölthetik idejük jelentős részét hitetlenek társágában. Úgy látják, elegendő az, hogy a tárgyi tudáshoz otthon, vagy a vallásórán hozzárugasztanak egy kevés vallásos ismeretet, és ezzel eleget is tettek minden rájuk háruló kötelességnek.

Aki ennél többet akar, az a megoldást a keresztyén iskolákban látja. Persze napjainkban a keresztyén iskola megnevezés mögött szinte bármi megbújhat. Mondhatják egy iskoláról, hogy keresztyén iskola, ha az teljesen pogány alapelvek szerint működik, csak éppen valaki valamilyen okból azt keresztyén iskolának nevezte el. Mondhatják egy iskoláról, hogy keresztyén iskola, pusztán csak azért, mert azt valamelyik egyház működteti. Még akkor is, ha semmiben nem különbözik a világi iskoláktól. Ha van is különbség, akkor a legtöbb esetben az csak abból áll, hogy ezekben az iskolákban egy kicsivel több a vallásóra. Ma egy keresztyén iskola a legtöbb esetben nem azért van keresztyénnek nevezve, mert az isteni kijelentés, a Biblia a mindenek fölött való mérce az iskola vezetősége számára. Ma egy keresztyén iskolában

nem Isten Igéje alapján határozzák meg a prioritásokat. Nem Isten Igéje alapján határozzák meg a kiindulópontot, és nem Isten Igéje alapján határozzák meg a célokat sem.

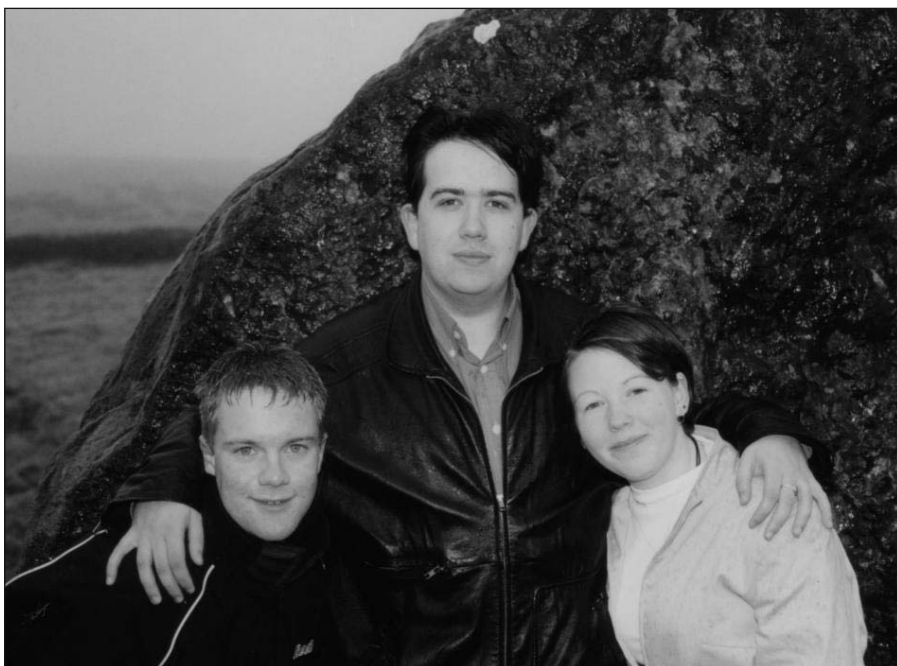
Egy termelésben dolgozó mérnök számára a legfontosabb kérdés: mit akarunk készíteni és milyen alapanyagot használunk. Miután ez eldőlt, utána tervek készítenek, megválogatja az eszközöket és legyártja a terméket. De e közben mindent a miből – mit szem előtt tartásával végez. Mert ez meghatározza az egész folyamatot: azt, hogy mennyi időt kell rászánni, milyen eszközöket, milyen módszereket kell igénybe venni, stb. Napjainkban nem csak hogy a világi oktatás nem veszi számba ezt a fajta megközelítést, hanem a keresztyénnek nevezett oktatásban sem abból indulnak ki, hogy miből, mit akarnak formálni. Ezért szinte minden eszközt felhasználnak, szinte minden módszert bevetnek.

Pedig Isten Igéjéből megválaszolható a miből – mit kérdés és ez meghatározó lesz az oktatás további folyamatára. A keresztyén oktatás legfőbb célja az, hogy egy bűnös természettel született gyermek megismerje Teremtőjét, megbékéljen vele Krisztusban, új életet nyerjen. Ha ez megtörtént, akkor a néki adott képességeket, az elsajátított tárgyi ismeretek alapján, Isten törvényének keretein belül, Isten dicsőségére kamatoztassa.

Persze az Isten megismerésére való nevelés és a tárgyi ismeretek elsajátítása párhuzamosan folyik. Nem csak akkor kezd el tanulni a gyerek az 1+1-et, amikor már megbékélt Istennel. De a tanító mindig szem előtt kell tartsa, hogy a tárgyi ismeretek elsajátításánál sokkal fontosabb az Isten megismerése, mert a tárgyi ismeretek csak a megfelelő világnézettel, erkölcsi értékrenddel rendelkező gyerek számára válnak igazán hasznossá.

Ezt már kevés keresztyénnek nevezett iskolában tartják szem előtt. Pedig ez eléggé meghatározná az eszközöket, a módszereket, is amelyeket használnak. Meghatározná a prioritásokat, azt, hogy mire mekkora hangsúly esik. A keresztyén oktatásban csőd az, ha egy olyan zseni gyereket nevelünk, aki erkölcstelen. Ez még egy világi iskolában is csőd. Erkölcs nélkül az elsajátított tudás nagyon könnyen a mások kárára használandó fel. Lehet, hogy ő lesz a legjobb számítógépes vírus író a világon, de ebben az esetben jobb lett volna, ha buta marad.

De még ha lennének is elvéve olyan iskolák, amelyek szem előtt tartják a bibliai alapelveket, amelyek Isten dicsőségét keresik mindenben, még velük szemben is vannak előnyei a keresztyén otthonoktatásnak. A keresztyén szülő még ha ilyen iskolába adná is a gyereket, nem dőlhet hátra, mint aki végleg átruházta a felelősséget másokra.

Pedig napjainkban a keresztyén szülők ezt teszik. Jobb esetben is csak beíratják a gyerekeiket egy keresztyénnek nevezett iskolába, sőt már korábban egy ilyen óvodába, és azon túl úgy látják, hogy az ő felelősségük lejárt. Rábízták a gyermeket a „hivatásosra”, és azon túl ő felel érte – gondolják. Csakhogy Isten Igéjében, a szülő felelőségén kívül másról nem igazán olvashatunk. Isten Igéje nem csak úgy mutatja be nekünk a keresztyén szülők gyerekeinek az istenfélelemre való nevelését, mind egy lehetőséget, amivel élhet aki akar. Isten Igéje inkább úgy beszél az istenfélelemre való nevelésről, mint a keresztyén szülő Istentől kapott kötelességéről, melynek elhanyagolását Isten számon fogja kérni tőlünk.

Ha elhanyagoljuk gyerekeink istenfélelemre való nevelését, annak egyik következménye az lesz, hogy már itt a földi életünkben megszegyenülünk és szenvedünk. A gyerekeink felnövekedve, olyan életet fognak élni, amely miatt szegyenkezni fogunk az emberek előtt. Ha gyerekeinket nem neveltük istenfélelemre, a földi élet után Isten előtt is felelni fogunk azért, hogy nem engedelmestünk az Ő parancsának.

1. Isten Igéje szerint a keresztyén szülők felelőssége, kötelessége istenfélelemre nevelni a gyermekeiket.

Ennek alátámasztására sok bibliai Igét lehet idézni. **5Móz 4,9** – *Csak vigyázz magadra, és őrizd jól a te lelkedet, hogy el ne felejtkezzél azokról, a melyeket látták a te szemeid, és hogy el ne távozzanak a te szívedtől teljes életedben, hanem ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak fiaival.* **5Móz 6,1-7** – *Ezek pedig a parancsolatok, a rendelések és a végzések, a melyek felől parancsolta az Úr, a ti Istenetek ... megtartsad minden Ő rendelését és parancsolatát, a melyeket én parancsolok néked: te és a te fiad, és a te unokád, teljes életedben, és hogy hosszú ideig élhess. ... és ez ígék, a melyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz.* **5Móz 11,18-19** – *Vegyétek azért szívetekre és lelketekre e szavaimat, ... és tanítsátok meg azokra a ti fiaitokat, szólván azokról, mikor házában ülsz, mikor úton jársz, mikor fekszel és mikor felkelsz.* **Zsolt 78,3-7** – *A miket hallottunk és tudunk; és a miket atyáink beszéltek nekünk, nem titkoljuk el azokat az ő fiaiktól; a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az Úr dicsé-*

retét, hatalmát és csodáit, a melyeket cselekedett. Mert bizomyságot állított Jákobban, és törvényt rendelt Izraelben; a melyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, a kik születnek; és felkeljenek és hirdessék azokat fiaiknak; hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az Ő parancsolatait megtartsák. **Ef 6,4** – *Ti is atyák ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint.*

Habár még ennél is több Igét lehetne idézni, de már ezekből is kiderült, hogy a szülők felelősek a gyerekeik neveléséért. A Biblia szerint minden szülő Istentől kapott feladata az, hogy megismertesse gyermekeivel Isten személyét, az Ő hatalmas dolgait. Ez nem csak egy lehetőség egyes túlbuzgó vallásos szülőknek! Nem is csak azoknak szól, akiknek nincs egyéb dolguk a hétköznapiakban. Ez a Mindenható Isten parancsolata minden szülő számára!

A Biblia arról is beszél, hogy kötelességünk gondoskodni a gyerekeink szükségleteiről: ételükről, italukról, ruházatukról. **1Tim 5,8** – *Ha pedig valaki az övéiről és főképen az ő háznépéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitelennél.*

Ennek a legtöbb szülő igyekszik is eleget tenni, sőt a legtöbb szülő csak ennek igyekszik eleget tenni. De emellett Istentől kapott feladatunk, kötelességünk az is, hogy a gyermekeinket istenfélelemre neveljük. Ez parancs Isten részéről! **Zsolt 78,3-7** – *Törvényt rendelt Izraelben; a melyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, a kik születnek.* Vétkezik Isten parancsolata ellen aki lop, aki hazudik, aki öl, és az is, aki nem neveli istenfélelemre a gyermekét. A gyerekeink istenfélelemre való nevelése Istentől kapott feladata minden szülőnek, amit nem lehet elhanyagolni következmények nélkül. Ha pedig így állnak a dolgok, akkor az a kérdés:

2. Hogyan neveljük őket istenfélelemre? Mit mikor és mennyit mondjunk el nekik?

A lelkiismeretesebb keresztyén szülők megtanítják gyerekeiket néhány valóságos dologra. Elterjedt gyakorlat megtanítani a gyerekeknek a Miatyánkot, egy kis asztali imát, egy-két vallásos éneket és esetleg a Tízparancsolatot. Sok szülő még ennyit sem tesz meg, de vannak akik igen. Elégséges-e ez a gyakorlat, mennyit és mit kell megtanítani gyerekeinknek? Nézzük meg a már idézett Igétet: **5Móz 6,1-7** - ... megtartsad minden Ő rendelését és parancsolatát, a melyeket én parancsolok néked: te és a te fiad, és a te unokád ... **ez igék, a melyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívvedben és gyakoroldjad ezekben a te fiaidat.** Mindaz amit Isten megparancsolt az Ő Igéjében, a Bibliában, mindaz amit elmond magáról; azt meg kell tanítsuk a mi gyermekeinknek. **5Móz 11,18-19** - Vegyétek azért szívetek-re és lelketekre e szavaimat, ... és tanítsátok meg azokra a ti fiaitokat. Nem egy-két kis vallásos szokás továbbadásáról van szó, hanem Isten teljes kijelentéséről. **Zsolt 78,3-7** - A miket hallottunk és tudunk; és a miket atyáink beszéltek nekünk, nem titkoljuk el azokat az ő fiaiktól; a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, a melyeket cselekedett. Mert bizonyosságot állított Jákobban, és törvényt rendelt Izraelben; a melyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, a kik születnek; és felkeljenek és hirdessék azokat fiaiknak; hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dol-

gairól, hanem az Ő parancsolatait megtartsák.

Mennyit? Mindent amit csak hallottunk, tudunk, amiket a mi atyáink beszéltek, semmit se titkoljunk el előlük. Osszuk meg velük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, mert törvényt rendelt és megparancsolta, tanítsuk meg ezekre a mi gyermekeinket, hogy Istenbe vessék reménységüket és ne feledkezzenek meg Isten dolgairól. Szemléltessük mindezt a mi istenfélő életünkkel és tanítsuk őket. Ne legyen egy képmutató szakadék a mi életvitelünk és tanításunk között, de ne is hallgassunk abban a reményben, hogy majd mindent megértenek a cselekedeteinkből. Nekünk még egy óriási előnyünk is van a Mózes korához képest! Nekünk ma már mindez le van jegyezve a Bibliában. Mózes idejében csak azt tudták megtanítani, amire emlékeztek. Mi naponta fel tudjuk frissíteni az emlékezetünket, nekünk az istenfélelemre való neveléshez tankönyvünk is van: a Biblia. Ez egy nagy előny is, de egy nagy felelősség is.

Ez a feladat eléggé meghatározza azt is, hogy mindegyre mennyi időt kell szánni. Nagyon sokat! Napjaink magyarázkodásainak gyakori érve az, hogy nincs időnk se erre, se arra. Annyira el vagyunk foglalva a testi szükségletek megelégtetésével, hogy nincs időnk a lelkiekre. A család szinte soha nincs együtt. Leggyakrabban korán reggel szétválik a család, és majd csak késő este találkoznak. Reggel mindenki rohan, este már mindenki fáradt. Eleget tehetünk így Isten felszólításának? Nem, mert nincs időnk rá! De vajon ez elfogadható érv lesz Isten előtt? Biztos, hogy nem!

Mózes idejében, amikor ezen parancsolatok nagy része adatott, a megélhetés sokkal nehezebb volt mint ma. Nem volt készruha, félkész vagy készétel, nem volt mosógép, meleg víz, központi fűtés, gáz-tűzhely és szinte semmi nem volt abból, ami ma könnyebbé teszi az életünket. Sokkal több időbe és erőbe telt, hogy mindezt kézzel előállítsák. Hát nem vette figyelembe ezt Isten? Lehetett még emellett az istenfélelemre való neveléssel is törődni? És ha igen, akkor mikor? Nézzük meg az Igét: ...*Gyakoroldjad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz... tanítsátok meg azokra a ti fiaitokat, szólván azokról, mikor házában ülsz, mikor úton jársz, mikor fekszel és mikor felkelsz...* Tan-

ítani őket az istenfélelemre, nem csak amikor erről külön időt szánunk, hanem minden más tevékenység közben is, amikor ez még megoldható. Persze ehhez a család tagjai több időt kellene hogy együtt töltsenek, mint ahogy az ma divat. Ha valaki őszinte, akkor kénytelen elismerni, ez igazán csak az otthonoktatás keretén belül valósítható meg.

A mára már annyira elterjedt tempóban – hogy ti. a család tagjai reggel hétkor elválnak egymástól és este hétig nem is találkoznak; akkor pedig még hátravan a háztartási munka; mindenki fáradt –, hogyan valósítható meg mindez? Vagy Isten nem tudta, hogy a XXI. században hogyan fogunk élni? Vagy pedig mi csinálunk valamit nagyon rosszul?

Foglaltak vagyunk – ez nem kérdés –, de ha fontosnak tartanánk gyerekeink istenfélelemre való nevelését, akkor sok mindenről kiderülne, hogy fölösleges és abba lehet hagyni. Át lehet csoportosítani dolgokat, le lehet mondani azokról a fontosabbak javára. Sok szülő abban ringatja magát, hogy a gyerekeit rábízza a hivatásosokra – tanítókra, lelkészekre és azok majd elvégzik ezeket a feladatokat. Isten Igéje sehol nem tiltja, hogy mások is segítsenek nekünk eme feladatunk betöltésében. Azonban a parancs a szülőkhöz szól és az övék a felelősség. Mózes idejében is voltak papok, lévíták, akik taníthatták volna a gyerekeket az istenfélelemre, és valószínűleg segítettek is a szülőknél, ha máskor nem is, de a közösségi tanító alkalmakon mindenképpen. Ám a felszólítás mégis a szülőkhöz szól. Akkor is voltak hivatásosok, volt sok munka, de Isten megszabta a prioritásokat, amelyek meghatározóak minden másra nézve. Ezeknek a prioritásoknak a mai oktatásban szinte semmi szerep nem jut. A mai oktatás – beleértve a keresztyénnek nevezett oktatás nagy részét is – nem lát más célt, mint tárgyi ismeretek elsajátítását.

Isten Igéje szerint az elsődleges cél más, és ezért a felelősség a szülőké. A számonkérés is a szülőket terheli. Igénybe vehetjük mások segítségét, de mi felelünk a gyermekeinkért. Viszont ha mások segítségét vesszük igénybe, akkor az a kérdés, hogy akikre rábízunk a gyermekeinket, istenfélelemre akarják-e nevelni őket? Egyáltalán tudjuk-e róluk, hogy kik ők, hogy mi az életcéljuk? Tudjuk-e, hogy az órákon a tananyagon kívül mi más hangzik el? Tudjuk-e, hogy mi történik a szünetekben, hogy a gyermekeink milyen hatásoknak vannak kitéve? A közösségi

oktatásban a legtöbb szülő a legtöbb tanárt nem is ismeri – főleg a felsőbb osztályokban.

Mennyire válogatjuk meg azokat, akiknek a segítségét igénybe vesszük a gyerekeink nevelésében? Van-e egyáltalán módunk erre, miután beadtuk egy olyan rendszerbe, mely már több beleszólást nem igen engedélyez? Tudhatjuk-e egyáltalán, hogy a tőlünk távol töltött időt kivel és mivel töltik gyerekeink? Egyáltalán tudjuk-e, van-e módunk felügyelni, hogy a hét öt napját kivel és mivel tölti? Isten Igéje figyelmeztet arra, hogy ez nem mindegy! **1Kor 15,33** – *Ne tévelyegjétek. Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok. Péld 13,20* – *Aki jár a bölcsékhöz, bölcs lesz; aki pedig magát társul adja a bolondokhoz, megromol.*

Miért csodálkoznak egyesek, hogy a tinédzser gyerekük egész más elveket vall, mint a család? Ha az elmúlt években több időt töltött az osztálytársaival mint a szüleivel, akkor természetes, hogy a tőlük kapott erkölcsi értékrendet teszi magáévá! Természetes, hogy nem a szülők lesznek a példaképei, nem a szülők értékrendjét vallja magáénak! Őket nem is nagyon ismeri, velük nem is igazán volt együtt. Miért váránk el Isten áldását, természetfölötti közbelépését, ha megvetettük az Ő parancsolatait, figyelmeztetéseit, a Tőle kapott eszközöket? Ha a gyerekeink rossz kezekbe jutnak és rossz irányba haladnak, akkor ezért is a szülő felel majd Isten előtt. Bárkire is bízunk gyermekeinket és bármi is lesz az eredmény, a felelősség a miénk. A bibliai Igék, amelyek az istenfélelemre való nevelésről szólnak, mindig a szülőkhöz vannak intézve.

Abszolút értelemben egyetlen szülő sem tudja felügyelni a gyerekei oktatásának minden pillanatát, még az otthonoktató szülő sem. Főleg ha szem előtt tartjuk azt, hogy az oktatás több mint az az idő, amit a gyerek a könyv mellett tölt. Abszolút értelemben egyetlen szülő sem tudja megvalósítani azt, hogy csak ő nevelje a gyereket. Lehet, hogy valakinek a segítségét kell kérnie egy hangszer oktatásában, egy idegen nyelv vagy az atomfizika korepetálására. A gyerek addig is tanulhat rosszat, amíg elésztálunk az istentiszteletra és az újságárus bódékat bámulja. De a mai szülők nem is az ilyen elkerülhetetlen befolyások miatt aggódnak. A mai szülők abszolút lemondtak arról, hogy a gyerekeik nevelését felügyeljék. Ezt mára már teljesen kiengedték a kezükből, és bizonyos értelemben

ez így könnyebb is nekik. Nem fáj ezért a fejük – legalább is pillanatnyilag nem. A fejük csak akkor fog fájni, amikor learatják engedetlenségük és nemtörődöm-ségük gyümölcsseit. Pedig ha engedelmeskednének Isten parancsolatainak a gyerekeik istenfélelemre való nevelésében, akkor nem maradna el Isten áldása sem.

3. Isten ígéreteket adott azoknak a szülőknek, akik engedelmeskednek Neki a gyerekek istenfélelemre való nevelése területén.

Ha élünk az Istentől kapott eszközökkel, ha megszívleljük az Ő figyelmeztetését, akkor számíthatunk az Ő áldásaira. Isten az Ő munkáiban eszközöket használ, és azokon keresztül közvetíti áldásait.

Például: Isten úgy döntött, hogy az igehirdetés eszköze által tart meg egy népet. Megparancsolta, hogy hirdessük az evangéliumot. Ő ezt megáldja és egyháza gyarapodik. Adott egy eszközt, melyen keresztül közvetíti az áldását. Habár Isten ismeri a mi gondolatainkat, még mielőtt azok megszületnek, mégis úgy volt kedves előtte, hogy a kéréseink elébe hozatalára adja az imádság eszközét. Megparancsolta, hogy ily módon tárjuk elébe kéréseinket és ígéreteket is fűzött az imádság meghallgatásához. Adott egy eszközt, melyen keresztül közvetíti az áldását és ehhez még ígéreteket is fűzött.

Ugyanígy, a gyerekeink hitre jutásával kapcsolatosan is adott eszközöket. Sok keresztyén szülő úgy gondolja, hogy gyerekeinek hitre jutása valami misztikus, minden logikát és eszközt nélkülöző folyamat. Megtanítja a gyereket a Miatyánkra és öt vallásos énekre, beadja iskolába, netán egy keresztyén iskolába, néha imádkozik érte és vár. Hadd lám mi fog történni? De Isten adott eszközöket, amelyekkel élnünk kell, és akkor elvárhatjuk az Ő áldását. Ha mi eleget teszünk kötelességeinknek, akkor Isten nem lesz hűtlen. Ő meg fogja áldani az engedelmességünket. Ezt szemlélteti a **Péld 22,6** – *Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.*

Ha megtanítjuk gyermekeinknek mindazt, amit Isten kijelentett nekünk az Ő Igéjében, akkor nem fog elmaradni Isten áldása sem. Egyedül Ő az, Aki élő hitet tud adni gyermekeinknek, és ha mi engedelmeskedünk parancsolatainak, akkor Ő nem lesz hűtlen ígéreteihez. Ezt nagyon jól szemlélteti egy isteni prófécia Ábrahám életével kapcsolatosan.

1Móz 18,18-19 – *Holott Ábrahám nagy és hatalmas néppé lesz és benne megáldatnak a földnek minden nemzetségei. Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utána, hogy megőrizzék az Úrnak útját, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámot, a mit szólott felőle.*

Miért mondható el előre Ábrahámról, hogy az utódai is áldássá lesznek? Azért, mert Isten tudta róla, hogy meg fogja parancsolni az ő fiainak, hogy megőrizzék az Úr útját. Mivel az Istentől kapott eszközzel élni fog, Isten sem lesz hűtlen, meg fogja áldani őt. Ezért elmondható az eredmény is előre. És láthatjuk azt is a Bibliából, hogy Isten megáldotta Ábrahám engedelmisségét: mind a fia, mind az unokája élő hitre jutott és istenfélő életet éltek.

Napjainkban a szülők lerázták magukról azt a felelősséget, hogy a gyerekeiket istenfélelemre neveljék. A legtöbben nem is tudnak arról, hogy Istentől ilyen feladatot is kaptak. Természetesen egy szülő sem mondhatja el, hogy abszolút értelemben mindig mindent megtett gyermekeinek neveléséért. Mindnyájan rászorulunk Krisztus helyettes engedelmisségére és közbenjáró könyörgésére! De ez nem lehet ok arra, hogy teljesen kiengedjük kezünkéből gyermekeink nevelését. A Bibliában érthetően hangzik a figyelmeztetés számunkra: *A miket hallottunk és tudunk; és a miket atyáink beszéltek nekünk, nem titkoljuk el azokat az ő fiaiktól; a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, a melyeket cselekedett. Mert bizonyosságot állított Jákobban, és törvényt rendelt Izraelben; a melyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, a kik születnek; és felkeljenek és hirdessék azokat fiaiknak; hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az ő parancsolatait megtartsák.* (Zsolt 78,3-7)

Szász Attila

A KERÍTÉSEDESZKA

Egy kisfiú egy időben gyakran engedetlen volt, és csúnya viselkedésével sokszor megszorította az édesapját. Egyszer az apja magához hívta, és a kezébe nyomott egy zacskó szöget.

- Fiam, ezután ha rosszul viselkedsz, mindig fogj egy szöget, és verd be kalapáccsal a kerítés deszkájába.

Első nap végére 27 szög volt a deszkában. A fiúcska ránézett a kerítésre, aztán a zacskóra, és elgondolkodott.

- Apa látja a kerítést, a szög meg nagyon gyorsan el fog fogyni...

A második naptól kezdve a kisfiú egyre jobban megemberelte magát, így a napi szögadag folyamatosan csökkent. Odafigyelt a beszédjére, a tetteire, és önfegyelmet gyakorolt, hogy ne kelljen szégyenkeznie. Így a szög egyre lassabban fogyott a zacskóból.

Egyik nap aztán egy szög sem került a deszkába, mert a kisfiú aznap mindig szót fogadott a szüleinek, és egyszer sem volt engedetlen. Boldogan szaladt oda az apjához, és újságolta neki a jó hírt. Az apa megsimogatta fia buksiját, megdicsérte, és ezt mondta neki.

- Rendben, kisfiam, most pedig minden nap, amikor rendesen viselkedtél, húzál ki fogóval egy szöget a deszkából.

Telt-múlt az idő, fogytak a szögek a kerítésből, végül egy sem maradt. Ekkor

az apa megfogta a fia kezét, és odavezette a kerítéshez. Ezt mondta neki.

- Javadra változtál fiam, derék vagy. De nézd a sok lyukat itt a kerítés deszkájában, ez már soha nem lesz olyan, mint azelőtt. Amikor engedetlen vagy, csúnyán viselkedsz, és megszorítod édesapádat és édesanyát, akkor mindig egy-egy sebhelyet hagysz, ami aztán ott is marad. Ezután tartsd ezt a szemed előtt, uralj magadon, és légy jó gyermeke szüleidnek.

Amikor vétkezel, és bűnbe esel, megszorítod Krisztust, vétkezel ellene, aki az Ő vérét adta az övéért. Gondolj erre mindig, szeresd az URat, és szolgálj Őt; gyűld a bűnt, és ne vétkezz.

„És mikor megköpdösték őt, elvették a nádszálat, és a fejéhez verték.”
(Máté 27,30)

Az *E-mail Ministry* nyomán. Fordította és átdolgozta Tihanyi Pál.

A GYEREKKERESZTSÉG (2.)

C. Az újszövetségi keresztség ugyanazt a szerepet tölti be a szövetséggel és az egyházzal kapcsolatban, akár a körülmetélés. Ami volt a körülmetélés, az most a keresztség, tudniillik az ábrahám szövettségnek és ígéreteknek a jele és pecsétje, és az egyháztagság megerősítése. A körülmetélés, mint az egyháztagság jele az Ószövetségben, nem csak a megtért felnőtteknek, hanem a hívő szülők gyermekeinek is ki volt szolgáltatva. A keresztséget, mint az egyháztagság jelét az Újszövetségben, hasonlóképpen nem csak a megtért felnőtteknek, hanem a hívő szülők gyermekeinek is ki kell szolgáltatni, hiszen az ószövetségi és az újszövetségi egyház ugyanaz az egyház.

Ugyanazon szövetség és ígéretek részeként az újszövetségi egyház az ószövetségi egyháznak a kiterjesztése és azzal

azonos. Az apostolok cselekedeteiről írt könyv arra utal, hogy az egyház pünkösdi napján már létezett, hisz az új megtérők „gyarapították a megváltottak számát.” (ApCsel 2,41-47)

Jézus már földi szolgálatának ideje alatt úgy beszél az egyházzal, mint létezőről. (Mt 18,17) István pedig ezt mondja: „Ő az, aki ott volt a gyülekezettel a pusztában” (ApCsel 7,38), ezzel bizonyítva, hogy az egyház már létezett Mózes idejében is.

Isten nem szervezett egy új alapelvekkel és új sákramentumokkal működő új egyházat sem Keresztelő János által, sem a felső szobában lévő tanítványok által. Krisztus nem egy új szervezetet hozott létre, hanem felépítette egyházát sákramentumaival együtt az ószövetségi próféták által lefektetett alapokra. Ezért így

szól Pál az efézusi gyülekezethez: „felépítetek az apostolok és próféták alapkövén.” (Ef 2,20)

Az Újszövetségben egy új ág oltatt be az egyházba, de a fa törzse és gyökerei azonosak maradtak (Róm 11). Új juhok kerültek a nyájba, de a pásztor és az akol azonos maradt (Jn 16,16). Ezt szem előtt tartva egyértelmű, hogyha az Ószövetségben a hívő szülők gyermekei az egyházhoz számláltattak, akkor az Újszövetségben sincs ez másképp.

A Krisztus utáni egyház, amely azonos a Krisztus előtti egyházzal, továbbra is tagjai közé számlálja nem csak a hívőket, hanem azok gyermekeit is.

Amint elvárható, azonosságot találunk az Ószövetség és az Újszövetség sákramentumaival együtt az ószövetségi próféták által lefektetett alapokra. Ezért így

jesztése, ugyanúgy az újszövetségi egyház sákramentumai az ószövetségi sákramentumok kiterjesztései. Az úrvacsora a páska ünneplésének közvetlen folytatásaként lett bevezetve, ezzel is világossá téve azt, hogy az úrvacsora a zsidó páska keresztyén formája (Mt 26,17-30).

Mindkettő közönséges étkezés, és Krisztus áldozatára mutatnak. Miközben a sákramentumok formája megváltozott, hisz a szimbolizált igazság, próféciából történelemmé lett, továbbra is megőrizték lényegüket. Ezt Pál is megerősíti, amikor ezt mondja: „a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott.” (1Kor 5,7)

A keresztség azonos viszonyban van a körülmetéléssel, mint az úrvacsora a páskával. Ugyanazon sákramentum keresztyén formája. Pál ezt mondja: „akik Krisztusra keresztkedtek meg, ...Ábrahám magva vagytok és ígélet szerint örökösök.” (Gal 3,27; 3,29) Ezzel arra utalva, hogy a keresztség most azt a szerepet tölti be, mint eddig a körülmetélés, tudniillik az ábrahámi szövetség jele és a szövetség ígéreteinek a pecsétje.

Azon tény, hogy a keresztség most azzá lett, ami a körülmetélés eddig volt, abból is látható, hogy ugyanazt a dolgot jelképezik. A körülmetélés a szövetség jele volt (1Móz 17,11), akárcsak most a keresztség (ApCsel 2,38-41; Gal 3,27-29). A körülmetélés a hit által való megigazulás pecsétje volt (Róm 4,11), akárcsak most a keresztség (ApCsel 3,19). A körülmetélés a megtisztulás és a bűnös test levetkezésének a jelképe volt (Kol 2,11), akárcsak most a keresztség (Róm 4,4).

Pál apostol a körülmetélés fogalmát felváltva használja a keresztség fogalmával, mint egy másik szót ugyanarra a dologra. Amikor pedig magyarázza a keresztség természetét, úgy beszél róla, mint a keresztyén körülmetélésről, hiszen a „Krisztusban való körülmetélkedésnek” (Kol 2,11-13) nevezi.

Ezek után ara következtethetünk, mivel az Ószövetségben a körülmetélés nem csak a megtért felnőtteknek lett kiszolgáltva, hanem a hívő szülők gyermekeinek is, és mivel a keresztség ugyanaz az Újszövetségben, mint ami a körülmetélés az Ószövetségben, és bármilyen ezt tiltó parancs hiányában, a keresztség sákramentumát nem csak a megtért felnőtteknek, hanem a hívő szülők gyermekeinek is ki kell szolgáltatni, jelképezve ezzel az Isten házanépéhez való tartozásukat, és a szövetség ígéreteiben való részesülésüket.

Nem találunk a Bibliában egyetlen utalást sem arra, hogy a hívő szülők gyermekeit, akik az Ószövetségben tagadhatatlanul az egyházhoz számláltattak, ki kellene tiltani az újszövetségi egyházból, és meg kellene tagadni tőlük a szövetség jelét. Az 1Móz 17,11-ben Isten a saját parancsa által a hívő szülők gyermekeit az egyházba helyezte, és azóta soha ki nem tiltotta őket abból. Isten parancs által (1Móz 17,11) elrendelte a hívőknek, hogy megjelöljék gyermekeiket a szövetség és az egyháztagság jelével, és bár a jel a körülmetélésről a keresztségre változott, az Ő parancsa még mindig áll.

Isten még mindig elvárja a hívőktől, hogy megjelöljék gyermekeiket a szövetség és az egyháztagság jelével a keresztség sákramentumában.

D. Az Újszövetségi feljegyzésekben joggal feltételezhetjük azt, hogy a hívő szülők gyermekeit megjelölték a keresztség sákramentumával. Olvasva az Újszövetséget pontosan ezt láthatjuk. Az apostolok teljes családokat keresztkeltek a szülők hite alapján. Az ApCsel 16,14-15-ben ezt olvashatjuk: „és egy Lídia nevű, Tiatira városából való istenfélő bíborás asszonynak, aki hallgatott reánk, az Úr megnyitotta a szívét, ... meg is keresztkedett egész házanépével együtt.” A feljegyzés alapján csak az ő szíve nyílt meg, de a teljes családja meg lett keresztkelve.

Ugyanez igaz a filippibeli börtönőrre is az ApCsel 16,30-33-ban. Ezt kérdezte Páltól: „Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” Pál ezt válaszolta: „Higgy az Úr Jézusban és üdvözülsz

mind te, mind a te háznépé.” Tovább pedig ezt olvashatjuk, hogy „azonnal meg is keresztkedett egész házanépével együtt.”

Az 1Kor 1,16-ban Pál azt mondja, hogy „megkereszteltem még Sztefanás házanépét is.” Ha a családban a gyermekek felnőtt korúak, akkor Pál említette volna, hogy megkeresztelte Sztefanást, Jánost Sztefanás fiát és Máriát Sztefanás lányát. Mindezen esetekben csak a szülők hite van megemlítve, de az apostolok a teljes családokat megkereszteltek. A kisgyermeket mindenképpen a szülők hite alapján keresztkeltek meg.

Az Újszövetségben találunk egy olyan esetet is, amikor Pál a gyülekezet tagjaként szólítja meg az efézusi egyház gyermekeit. A levél az Efézusban lévő szenteknek (egyháztagoknak) íródott, és Pálnak nem csak a férjekhez, feleségekhez, apákhoz és szolgálkhoz van szava, hanem a gyermekekhez is (Ef 6,1). Emlékezteti mindnyájukat, hogy „az Ő testének tagjai vagyunk” (Ef 5,30), és ezzel a gyermekeket is az egyház tagjai közé sorolja.

Egy másik tény is található az Újszövetségben, tudniillik azt, hogy egyetlen érv sincs, amely bizonygatná a gyermekkereszttséget vagy a hívők gyermekeinek egyháztagságát. Amikor az Újszövetségben bármilyen újraértelmezés vagy változás van az ószövetségi szokásokhoz képest, heves érvek és hosszú tárgyalások felsorakoztatását olvashatjuk. Bizonyíték erre az, hogy milyen sok feljegyzés található azon téma tárgyalásáról, hogy vajon az evangéliumi korszak alatt ehetnek-e a zsidók a Mózes által tisztátalannak mon-

dott húsokból. Ha az evangélium korszakában a gyermekeket hirtelen ki kellett volna zárni az egyházból, és megtagadni tőlük a szövetség pecsétjét mindazok után, hogy Ábrahám óta be lettek fogadva, a zsidó megtértek bizonyára erőteljesen protestáltak volna, és ez sok érvelést és tárgyalást eredményezett volna. Az Újszövetség hallgatása mindennél erőteljesebben alátámasztja azt a tényt, hogy a gyermekek az újszövetségi egyház tagjainak számláltattak, és nekik is ki lett szolgálva a keresztségben a szövetség pecsétje, akárcsak az ószövetségi körülmetélésben. Mintha a gyermekek befogadásáról való kérdéseket megelőzve, Péter pünkösdi napján biztosította zsidó hallgató-ságát, hogy Krisztus evangéliumának korszaka alatt, akárcsak a törvény alatt, gyermekek részesei Isten áldásainak és ígéreteinek. „Mert nektek szól ez az ígélet és a ti gyermekeiteknek...” (ApCsel 2,39)

Összefoglalva tehát, ha az Ószövetségben nem csak a megtért felnőttek, hanem a hívó szülők gyermekei is meg lettek jelölve a szövetség pecsétjével és az egyháztagság jelével a körülmetélésben, és ha az újszövetségi egyház, mely az ószövetségi egyház kiterjesztése és ugyanazon szövetség és ígérek részese, akkor helyesen feltételezzük azt, hogy az ellentétéről való bármilyen parancs hiányában Isten akarata, hogy a szövetség jele és az egy-

háztagság pecsétje, mely most a keresztség, az újszövetségi egyházban ne csak a megtért felnőtteknek, hanem a hívó szülők gyermekeinek is ki legyen szolgálva. Ezt a feltevést azon tény támasztja alá, hogy az apostolok teljes családokat kereszteltek a szülők hite alapján, és az Újszövetség írói a hívó szülők gyermekeit az egyház tagjai közé sorolták.

III. Melyek a gyermekkeresztség ellen felhozott érvek?

A. Ellenérv: Én nem akarok gyermekeim helyett dönteni.

Először is szögezzük le, hogy ugyanazek a szülők sok más döntést meghoznak gyermekeik helyett. Elküldik őket iskolába, függetlenül attól, hogy gyermekek akarják-e vagy nem. Elküldik őket a fogorvoshoz, függetlenül attól, hogy gyermekek akarják-e vagy nem. Azonban nehezen érthető, hogy miért tétováznak meghozni a döntések közül a legnagyobbat gyermekeik helyett.

Tévedett Isten, amikor arra utasította a zsidó szülőket, hogy gyermekeik beleegyezése nélkül döntsenek, megjelölve őket a szövetség jelével és bevonva őket a gyülekezetbe? Vajon tévedett Ábrahám, meghozva a döntést Izsák helyett, amikor körülmetélte?

Fontos, hogy a keresztség aktusára ne úgy gondoljunk, mint gyermekeink helyett hozott döntésre, hanem mint az értük való áldás igénylésére. Isten már meghozott egy döntést értük, amikor ott-honainkba helyezte őket. Mi, mint szülők a keresztségben csak igényeljük azt az áldást, mely a születésük jogán az övék. Ha valaki meghal, és gazdag örökséget hagy egy gyermekre, nincs olyan szülő, aki azt mondaná, hogy én nem döntök helyette, hanem várni fogok, hogy ő vajon majd akarja-e ezt az örökséget. Nem, a szülő aláírna a papírokat és hűségeesen megőrizné azt gyermekének, vagy talán felhasználna a pénzt fejlődésére és oktatására. Amikor a gyermek felnő, elutasíthatja örökségét, de a szülők legalább igényelték a neki járó áldást.

Egy amerikai szülő sem mondaná, hogy nem dönt gyermeke helyett abban, hogy ő amerikai állampolgár legyen-e vagy nem. „Én nem fogok gyermekem helyett dönteni abban, hogy ő amerikai állampolgár legyen-e vagy nem. Meglehet, hogy ő majd orosz állampolgár akar lenni. Inkább várok.” Nem. Ez a gyermek születése jogán amerikai állampolgár és a szülő büszkén igényelné helyette ezt a jogot. Felnőttként, ha le akar mondani amerikai állampolgárságáról megteheti, de ez az ő döntése. A szülő azonban egy jó örökség minden hasznát megadta neki.

Gyermekeink keresztségben való bemutatásakor mi csak azt az örökséget igényeljük, mely a jog szerint az övék, és ennek a jó örökségnek minden hasznát megadjuk nekik. Gyermekeink a későbbiekben lemondhatnak örökségükről és Isten országának állampolgárságáról. Ha ezt megteszik az ő döntésük, de mi mindent megtettünk, hogy a legjobbra és legmagasabbra buzdítsuk őket.

B. Ellenérv: A kiskorúak keresztsége bolondság, hisz semmilyen haszna nincs a gyermekre nézve, és azt sem tudja, hogy mi történik övele.

Ez az ellenérv megkérdőjelezi Isten bölcsességét. Ha bolondság vizet hinteni egy kisgyermek fejére, akkor gonosz csonkítás volt egy csecsemőt körülmetélni. Ki vádolná ezzel Istent? Igaz, a gyermek nem tudja mi történik, de a szülők és Isten igen, és a gyermek is az elkövetkező években.

C. Ellenérv: Az Újszövetség a hívők keresztségét tanítja.

Ha megkérdezzük, hogy milyen autoritás alapján mondják ezt, akkor Mk 16,16-ot idézik „aki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; aki pedig nem hiszen, elkárhozik.” Azzal érvelnek, hogy a hitnek meg kell előznie a keresztséget. Hadd jegyezzük meg, hogyha az igevers első része kizárja a csecsemőket a keresztségből, akkor a második része kizárja őket az üdvösségből. „Aki pedig nem hiszen elkárhozik.” Ennek alapján mondhatjuk azt, hogy mivel a kisgyermek nem képes hinni, mind elkárhozik? Nem! Ez a textus egyáltalán nem idézhető a gyermekkeresztséggel kapcsolatban. Ha valaki Pál szavaival „higgy az Úr Jézus Krisztusban és idvezülsz” érvel arról, hogy a hit megelőzi az üdvösséget és a keresztséget, azt kell válaszolnunk, hogy a szöveg további részét is idézni kell. A teljes idézet így hangzik: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe!” Ha a hitnek mindig meg kell előznie az üdvösséget és a keresztséget, akkor a kisgyermek nem csak a keresztségből, hanem az üdvösségből is ki vannak zárva.

Az Újszövetség valóban tanítja a hívők keresztségét, de nem csak a hívők keresztségét tanítja. Nem felejtethetjük el, hogy az Ószövetségben a körülmetélés, amely a szövetség jele és az egyháztagság pecsétje, a megtért felnőtteknek és a hívők gyermekeinek is egyaránt ki volt szolgáltatva. Senki nem érvelne azzal, hogy az Ószövetségben csak a hívők körülmetélése létezett. Van-e nekünk jogunk arra, hogy a keresztség kiszolgáltatását leszűkítsük a hívőkre, és kizárjuk az ő kisgyermeküket?

D. Ellenérv: Az Újszövetség explicit módon sehol nem parancsolja a gyermekek megkeresztelését.

Válaszunk erre az, hogy nem szükséges újszövetségi parancs, hisz az Ószövetség számos helyen parancsolja, hogy a szövetség jelét ki kell szolgáltatni a hívők gyermekeinek, és ez a parancs soha nem lett eltörölve.

A bizonyítás kötelessége azoké, akiknek be kell bizonyítani, hogy ezek eltöröltettek, és akik azt állítják, hogy a hívők gyermekei az Ószövetségben az egyház tagjai voltak, de most ki vannak zárva az újszövetségi egyházból.

De ha valakinek újszövetségi parancsra van szüksége minden egyes egyházi cselekedethez, akkor mutasson nekünk újszövetségi parancsot vagy esetet, mely alap-

ján a nőknek engedélyezett az Úrvacsorában való részvétel. Mi azonban engedélyezzük a nőknek az Úrvacsorában való részvételt, mert egyértelműen következtethető az Újszövetségből, és egyezik az evangélium lelkületével. Ugyanígy engedélyezzük a kisgyermek megjelölését a szövetség pecsétjével a keresztségben, mert egyértelműen következtethető az Újszövetségből, és megegyezik Isten szavának a lelkületével és tervével.

E. Ellenérv: A gyermekkeresztség feltételezi a gyermek elkárhozását.

Annak alapján, amint némely egyház tanítja – ha nincs megkeresztelve a gyerek, akkor elkárhozik –, valóban feltételezhető a gyermekkeresztségből a gyermek elkárhozása, de ez nem igaz a presbiteriánus egyházak gyakorlatát és tanítását illetően.

A mi álláspontunk szerint, amikor hitetlen szülők meg nem keresztelt gyermeke meghal, akkor Isten Jézus Krisztusban megmutatott kegyelmében bízhatunk. Reménykedjünk, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus, aki földi életének ideje alatt annyira szerette a gyermekeket, karjába zárja őket, hogy vele legyenek örökre.

Másfelől, amikor hívő szülők megkeresztelt gyermeke meghal, bizonyosak lehetünk afelől, hogy ő az Úr gyüleke-

zetéhez számláltatott, és ő is egyike az Isten és a bárány trónjánál lévő sokaságnak. Mi ezt tudhatjuk, mivel Isten mondta ezt nekünk.

Nem, a gyermekkeresztség nem feltételezi a gyermek elkárhozását, hanem a hívő szülők gyermekeiknek üdvösségéről való megbizonyosodását adja.

Végezetül hadd mondjam el, hogy az az öröm és kiváltság, mely gyermekeinknek a szövetség pecsétjével való megjelölését jelenti, minden keresztyén szülő által megkedvelendő és semmilyen módon el nem hanyagolandó.

Nem hanyagolható el a keresztyén szülők által gyermekeik megkeresztelése anélkül, hogy meg ne vetnék az Ábrahámhoz kötött szövetséget, melyet nagy áldozata árán Jézus Krisztus betöltött.

A hívők örömmel mutassák be a keresztségben gyermekeiket az Úrnak ezt énekelve:

„Gyermekeinket, Urunk, hittél és imádsággal / Néked most felajánljuk; / A te szövetséged kegyelmében részesüljenek / És a Te üdvösségedet meglássák.”

Dr. Ben Lacy Rose

*(Az eredeti cikk a The Presbyterian Journal, 1950. február 1. számában jelent meg.)
Fordította Páll Zoltán*

JONATHAN EDWARDS

ELHATÁROZÁSAINAK JELENTŐSÉGE (1.)

Jonathan Edwards munkásságának bővebb ismertetésére nincs lehetőségünk most, elég ha annyit mondunk róla, hogy az amerikai nagy ébredés vezető személyisége volt. Kiváló ígehirdető és keresztyén filozófus, akinek szolgálatát Isten csodálatosan felhasználta. Jonathan Edwards bár sok jelentős mű szer-

és nem csüggedve (mondogatván könnyű volt Edwardsnak), ha újra és újra elbukásainkat látjuk. Edwards mennyei Atyjának kegyelme ugyanaz ma is, és elegendő minden erőtelenségünk számára. Istenünk mindenható ereje pedig alkalmassá tehet a szerinte való elhatározásaink megvalósítására.

5. Elhatározom, hogy soha nem tékozlak el egy pillanatot sem, hanem igyekszem a lehető leghasznosabb dolgokra fordítani időmet.

6. Elhatározom, hogy mindent, amit teszek, teljes erőbedobással teszem.

7. Elhatározom, hogy nem teszek semmi olyat, amit életem utolsó órájában sem tennék meg.

8. Elhatározom, hogy úgy járok el minden tekintetben, szóban és cselekedetben, mintha senki sem lett volna olyan gyarló, mint én, és mintha én követtem volna el a mások legnagyobb bűneit vagy rendelkeznék az ő legnagyobb gyengeségeikkel. Ezért a mások elbukása engem is szégyenkezésre indítson és saját bűneim megvallására késztessem.

9. Elhatározom, hogy mindenkor sokszor gondolok a halálomra, hogy fel tudjak készülni rá.

10. Elhatározom, hogy valahányszor ha fájdalmat érzek, a mártírhalálra és a pokolra gondolok.

11. Elhatározom, hogy amikor egy teológiai tételnek a megoldásán gondolkodom, azonnal mindent megteszek megoldása érdekében, hacsak a körülmények nem akadályoznak.

12. Elhatározom, hogy mindig, amikor büszkeség, vagy más hasonló hiábavalóság miatti öröm kerít hatalmába, azonnal megszabadulok tőle.

13. Elhatározom, hogy igyekszem megtalálni a megfelelő módját a nagylelkűségnek és a jótékonyagnak.

14. Elhatározom, hogy nem teszek semmit bosszúból.

15. Elhatározom, hogy soha nem engedem a haragot eluralkodni szívemben az értelem nélküli teremtmények felé.

16. Elhatározom, hogy soha senki gonoszságáról nem beszélek úgy, hogy őt tisztességétől megraboljam, hacsak e gonoszág elmondása valóban az ő javát nem szolgálja.

17. Elhatározom, hogy úgy fogok élni, amint azt halálom pillanatában kívánám.

18. Elhatározom, hogy mindig hitem szerint a legjobbat gondolom, az evangélium legtisztább tanításai szerint.

19. Elhatározom, hogy soha nem teszek olyat, amit félnék megtenni az utolsó trombitaszó megszólalása előtt egy órával.

zője, mégis szent és kegyes élete által vált sokak példaképévé. Nem csoda, hisz kortársai tiszteletteljesen, esetenként „a szent életű Edwards-ként” emlegették. Mi volt azonban Edwards csodálatos keresztyén életének titka? Nyilván sok választ lehetne erre adni, de többek között az egyik válasz erre az, hogy komolyan próbálta venni elhatározásait, és komoly elhatározásai voltak. Természetesen ez neki Isten kegyelméből jobban sikerült, mint manapság sokunknak, de az alább közölt elhatározásai számunkra is bátorításként szolgálhatnak.

Még egy lényeges dolgot szükséges szem előtt tartanunk, amikor ezeket az elhatározásokat olvassuk. Edwards ezekre nem olyan fogadalmakként tekintett, amelyek be nem töltése egy állandó félelmet, önmarcangolást és kudarcélményt jelentett számára, hanem úgy, mint aki számára ezek betöltése egy állandó kihívás, és minden elbukás (vagyis elhatározásai megszegése) ellenére, egy életen át törekedni kíván elhatározásai szerint élni (lásd az 56. elhatározást). Kívánom tehát, hogy így olvassuk ezeket, magunkévá téve,

Edwards elhatározásai:

1. Elhatározom, hogy akármit teszek és gondolok, azt Isten dicsőségére teszem, így törekedve javamra, hasznomra, örömemre egész életemben, nem törődve az idővel, hogy most, vagy akár évenként keresztül kell tennem. Elhatározom, hogy akármit teszek, vagy gondolok azt az emberiség javára és hasznára fordítom. Elhatározom, hogy így teszek akármekkora és akárhány nehézséggel kell szembenéznem.

2. Elhatározom, hogy mindig azon leszek, hogy megragadjak minden olyan új lehetőséget és találmányt, ami előmozdítja a fent említett dolgokat.

3. Elhatározom, hogy ha valaha meglanyhulnék, eltompulnék és így elmulasztanám betartani bármelyik elhatározásomat, amikor újra magamhoz térek, akkor megbánom mindazt, amit emlékeztem szerint elmulasztottam.

4. Elhatározom, hogy lehetőségeim szerint, testben és lélekben nem teszek semmit, ami nem Isten dicsőségét szolgálja.

20. Elhatározom, hogy a legszigorúbb mértékletességgel eszem és iszom.

21. Elhatározom, hogy soha nem teszek olyat, amit ha másban látnék, akkor megvetném ezért a tettéért, vagy lesújtó véleménnyel lennék róla.

22. Elhatározom, hogy igyekszem magamnak olyan sok boldogságot szerezni az eljövendő világban, amennyit lehet, minden erővel, képességgel, energiával, elszántsággal, sőt „erőszakossággal” amivel rendelkezem vagy elképzélhetek.

23. Elhatározom, hogy Isten dicsősége, gyakran teszek megfontoltan olyat, hogy megvizsgálom cselekedetem eredeti szándékát, tervét és a kimenetelét és ha úgy találok, hogy nem Isten dicsőségét szolgálta, akkor a negyedik elhatározásom megszegésének nyilvánítom.

24. Elhatározom, ha gonoszat cselekszem, akkor visszamegyek az eredendő okig és alaposan törekszem arra, hogy többé egyiket se kövessem el és harcolok és imádkozok teljes erőmből ezek ellen.

25. Elhatározom, hogy állandóan alaposan megvizsgálom magamban azokat a dolgokat, amik Isten szeretetével kapcsolatban a legkisebb kételyt ébresztik bennem, hogy azután minden erőmet e kételyek ellen tudjam irányítani.

26. Elhatározom, hogy minden olyan dolgot eldobok magamtól, amit úgy találok, hogy csökkenti az üdvbizonyosságomat.

27. Elhatározom, hogy semmit sem mulasztok el, kivéve, ha az a mulasztás az Isten dicsőségét szolgálja. Rendszeresen megvizsgálom a mulasztásaimat.

(folytatjuk)

INNEN – ONNAN – INNEN – ONNAN

Teológiai állásfoglalás a női lelkészek és presbiterek kérdésében...

Mivel egyik hitvallásunkban sincs e kérdésre való utalás – aminek feltehetően történelmi okai is vannak –, de ha lenne is, hitvallásunk is – nem egyszer a korhoz kötött – emberi alkotások, így célszerű és helyes az Istentől ihletett teljes Szentíráshoz fordulni... A választóvonal nem ott húzódik, hogy a lelképásztor, illetve a presbiter férfi-e vagy nő, hanem ott, hogy „felöltötte-e” magára Krisztust vagy sem?... Mindezek mellett elismerjük, hogy „rész szerint van bennünk az ismeret”, és így elfogadjuk, hogy ha más másként látja ezt a kérdést. Nem tarjuk ezt olyan kérdésnek, amely bárkivel is szembeállítana minket. Ugyanakkor óvunk mindenkit attól, hogy ezt a kérdést úgy tüntesse fel, mint egyházunk romlott állapotának az okát... (kiemelések tőlem)

www.parokia.hu

Az idézett részletek a Magyarországi Presbiteri Szövetség Elnökségének állásfoglalás-tervezetéből valók, amelyet egy internetes portálon találtunk. A nyilatkozat jó példa a liberális teológiai szemléletre, valamint a kisebb teológiai csúsztatásokra... A szövetség teológiai szakértői figyelmébe ajánljuk a II. Helvét Hitvallás XX. fejezetének azon passzusát, amely a keresztség kiszolgáltatása kapcsán tiltja a nők egyházi szolgálatát. A nyilatkozat önmagát beszél abban a tekintetben is, hogy a Presbiteri Szövetség mennyire veszi komolyan a hitvallások normatív voltát... Megtévesztő annak is a hangsúlyozása, hogy az ihletett Szentíráshoz kell visszatérni. Merthogy az állásfoglalásban aztán az ihletett Szentírást úgy magyarázták, ahogy akarták. Számos Igét kontextusból kiemelve „vetettek be” érveik igazolására. Tipikus példa erre a Gal 3,27-29. Hiányoltuk viszont, hogy az állásfoglalás figyelmen kívül hagyott olyan nyilvánvaló passzusokat, mint az 1Tim 3,1-13 és Tit 1,5-9. Egy érdekesség a végére: azt nyilatkozzák, hogy rész szerint van bennünk az ismeret. Ez két újabb problémát vet fel: (1) Akkor minek nyilatkoznak? Különösen, ha elfogadják azt, hogy más másként látja? Ez egyszerűen nonszensz. (2) Ez az alázatosnak tűnő nyilatkozat valójában a Szentírás világosságát vonja

kétségbe. Ez pedig egy alapvető reformatori tanítás. Mintha a női lelkészség/presbiteriség kérdése egy végtelenül bonyolult, netalán homályos kérdés lenne. Holott igen egyszerű, és könnyen megválaszolható, amennyiben elfogadjuk a Szentírás tanítását és tekintélyét...

Hamúból gyémánt...

Megrendelték az első – az elhunyt hamvaiból – mesterségesen előállított gyémántot Magyarországon. A negyedkarátos gyémántért egy szombathelyi személy 3375 dollárt fizetett. Az újszerű kegyeleti szolgáltatást hazánkban a LifeGem Magyarország Kft. indította el... Az igazgató elmondta: a tavaly februári indulás óta rengetegen érdeklődtek... Az emlékgyémántokat az USA-ban állítják elő...

Világgazdaság

Hihetetlen, hogy mire van kereslet! Hozzá tartozóink földi maradványait lassan már a nyakunkban is hordhatjuk!

Kiadványainkról...

Ismét testvéreink figyelmébe ajánljuk tavaly megjelent kiadványainkat: Westminsteri Kis- és Nagykaté, Charles H. Spurgeon: A lélekmentő és Dr. Peter Masters: Gyógyítási járvány. Idén Isten segítségével négy könyvet szeretne megjelentetni a Presbiteriánus Kiadó. Ezek közül első az Ünnepejük meg az Úr napját. Kérjük olvasóink segítségét a könyvek terjesztésében.

Keskeny Út

Ördögűző tanfolyam...

A római Athenaeum Pontificum Regina Apostolorum pápai egyetem és a szocio-vallási kutatásokat végző csoport továbbképző tanfolyamot szervez papoknak „a sátánizmusról, az ördögűzésről és a felszabadító imáról”... Barmonte atya szerint négyféle módon válhat valaki az ördög áldozatává: Isten akaratából, aki próbára teszi az embert (ez leginkább a szentek esetében történik meg), saját hibájából, ha valaki az okkultizmus valamelyik formájának hódol. Okozhatja azonban a bajt egy, a Sátánhoz tartó

zó személy és az is, ha valaki megrögzötten bűnös marad és elutasítja a bűnbánatot... Ezután következik az ördögűzés, amely tulajdonképpen a megszállottságtól való megszabadító ima. „Konkrétan megparancsoljuk az ördögnek – ha valóban biztosak vagyunk abban, hogy ő az – hogy hagyja el a sanyargatott személyt Jézus Krisztusnak nevében, aki megadta ezt a hatalmat az apostoloknak és az Egyháznak”...

Index

Akinek az ördögűzéssel kapcsolatban vannak kérdései, figyelmébe ajánljuk dr. Peter Masters nemrégiben megjelent könyvének idevágó részeit...

Felmérés...

A Reader's Digest magazin márciusi számában publikált néhány felmérési adatot az emberek hitbeli meggyőződéseivel kapcsolatosan... Noha kétkedő és világias korunkban sok országban egyre kevesebben járnak templomba, a Reader's Digest 14 európai állam több mint 8000 polgárára kiterjedő közvéleménykutatása során tíz válaszadóból hét azt mondta, ő hisz Istenben... Azonban az Istenbe vetett hit nem feltétlenül jár együtt a túlvilági életbe vetett hittel. A megkérdezettek mindössze 53%-a gondolja úgy, hogy az élet folytatódik a halál után – ez 18%-al alacsonyabb érték, mint az Istenben hívők 71%-os aránya...

Gondola/Reader's Digest

Kérdés, hogy ez a felmérés milyen isten-hitet és milyen halál utáni életbe vetett hitet takar...

Húsvéti konferenciák...

Idén ismét megrendezésre kerül szovátai húsvéti konferenciánk. A konferencia március 25-én (péntek este) kezdődik és március 28-án (hétfő reggel) ér véget. Érdeklődni és jelentkezni a helyi gyülekezetek lelkészeinél lehet. Újításnak számít, hogy a nagyobb érdeklődésre való tekintettel, idén Miskolcon is szervezünk húsvéti konferenciát a magyarországi gyülekezeti tagok és szimpatizánsok számára. Érdeklődni a miskolci, budapesti, valamint kaposvári címeinken lehet.

Keskeny Út

Ökumenikus imahét...

Az egyetemes imahét országos megnyitó istentiszteletét ez évben a Budapest-Kálvin téri ref. templomban tartották... Az istentisztelet szolgálattevői között voltak: Szabó István dunamelléki ref. püspök, Erdő Péter római kat. érsek-bíboros, Szebik Imre evangélikus püspök, Mészáros Kálmán baptista egyházelnök, Csernák István metodista szuperintendens, Hiláron ortodox püspök, Denis Moss anglikán kanonok, Voisláv Gality ortodox esperes, Magyar Máriusz ortodox esperes, Kalota József ortodox érseki vikárius és Páll László ref. lelkész... A gondosan tervezett és szervezett ünnepi esemény szép példája volt a keresztyén egységre törekvésnek, a felekezeti falak bontásának...

Reformátusok Lapja

Hát szép felállásban kezdődött el az ökumenikus imahét... A felekezeti falak bontása hatékonyan történik... Vajon hova vezet mindez?

Néhány információ a pókhálóról...

A pókok látványa a legtöbb emberben félelmet, sőt undort ébreszt, holott Földünk legősibb ízeltlábú lakói többnyire igen hasznosak – például azáltal, hogy az ember környezetében élősködő káros rovarokat (legyeket, szúnyogokat, poloskákat, darazsakat) pusztítják. Emellett olyan „titok” birtokában van-

nak, amelyet szívesen kifürkésznének a tudósok is... A pókháló formája számos pókfaj esetében mesteri, már-már művészi munka eredménye. A látványnál azonban a kutatókat sokkal jobban izgatja a hajszálnál százszor vékonyabb pókfonal összetétele, illetve az, miként lehetne ezt a bámulatos anyagot ipari méretekben előállítani. Ellentétben a hernyóselyemmel, amelyet évezredek óta hasznosít az ember, a pókfonal kinyerése jóval nehezebb. A selyemlepke hernyójától eltérően ugyanis, a pókok nem tenyészthetők nagyüzemi módszerrel, és becses „nyersanyaguk” termelésére sem ösztönözhető. A pók szövöszemölcséből kibocsátott fonal víztaszító, igen könnyű, rendkívül tágulékony, teherbírása és húzószilárdsága hihetetlenül nagy. Mérések tanúsítják, hogy a pókfonal – az összetételét adó fehérjeláncok különleges molekuláris elrendezésének köszönhetően – négyzetcentiméterenként 25 ezer kilogrammos húzószilárdsággal rendelkezik. Ez háromszorosa a kevlar (az űrhajózásban használt poliamidszál) és mintegy ötszöröse az acél húzószilárdsági mutatójának. Emellett a pókháló rugalmassága jóval nagyobb a nejlónénál, nyomásslárdsága pedig meghaladja a tölgyfát.

(MTI)

Nem akármilyen tervezés ez! Vajon ki dolgozta ki a pókháló anyagát?

(Szőke Imre)

ÖNVIZSGÁLAT

„Annak okáért király, az én tanácsom tessen neked, és a te vétkeidet igazsággal váltsd meg, és a te hamisságodat a szegényekhez való irgalmassággoddal: íme ez orvoslás lesz a te vétkednek.”

Dániel 4,24

Ezekben az Igékben két dolog adatik előnkbe. Az első az, hogy Isten az Ő Igéje által a bűnösöket inti, hogy a bűnből megtérjenek, mielőtt a büntetés rájuk érkezik. A második pedig, hogy a megáttalkodott szívű ember semmibe veszi az Istennek szép intését és a bűneiben megmarad, amint Nabukodonozor életének példájából világosan látszik.

Ezekben az Igékben két dolog van:

I. A Dániel tanácsa: „A te bűneidet igazsággal váltsd meg.”

II. A tanács haszna: „Orvosságot találsz a te bűneid ellen.”

A magyarázat summája ez:

Nabukodonozor istentelen életű király volt, akinek veszedelmét meggonddolva Dániel, arra inti, hogy a veszedelmet előzze meg igazságot cselekedve; De a király elmulasztja, amely miatt veszedelembé került. Ebből ez a **TANULSÁG**:

Akinek alkalmatlan szíve van Isten beszédének megértésére, soha a szép intést be nem veheti. Micsoda ez az alkalmatlan szív?

I. Akinek állhatatlan szíve van

II. Akinek száraz szíve van.

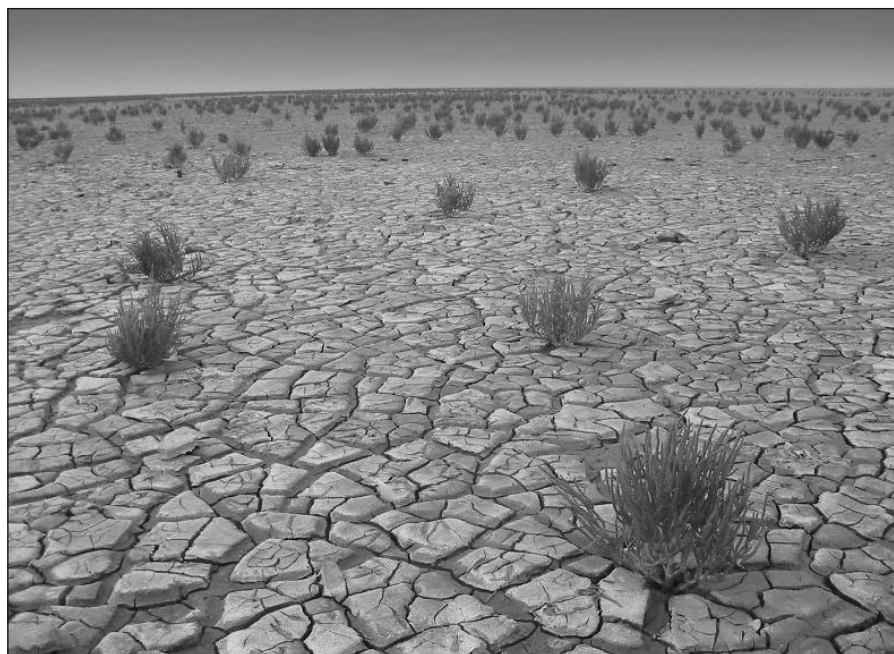
III. Akinek szíve két felé függ.

I. AZ ÁLLHATATLAN, TÉTOVÁZÓ SZÍV ABBAN ÁLL:

Aki hallja az Isten Igéjét a bűn elleni ítéletét, de azt nem szabja magára, hanem csak másokra. (Jn 8,2). Aki hallod valamilyen megnevezett bűn ellen Isten Igéjét, érzed magadban azt a bűnt, bánod; de azért szívedben megmaradsz abban a bűnben. (Jn 8,9) Aki hallod az Isten Igéjéből, kicsodák azok, akik ezzel a lelki kenyérral üdvösségesen élhetnek, érzed, hogy te nem vagy olyan, és mégis mind az Igének hallgatására eljössz, és a sákramentumokkal élsz. (1Kor 11,28) Aki hallod, hogy méltatlan vagy arra, hogy az Istennek Igéjét hallgassad, mégis méltóvá teszed magadat, és hallgatod. Csak azért, hogy te is az Isten fiai közé számláltassál. Alkalmaztatók magatokra ezeket, és megtudjátok, hogy tétovázó szívetek van-e. Ezt a tétovázó szívet a Sátán a következőképpen plántálja beléd:

1. Azzal hitet el, hogy nem kell megvizsgáld a saját életedet, hogy van-e gonosz, vagy jó benne, hanem csak a felebarátod életét vizsgáld meg. Azért, hogy magadat ne ismerd meg, hogy ki vagy. Így csalta meg a Sátán a zsidókat is. (Jn 8; 1Jn 1,17)

2. Eszedbe juttatja, hogy gyarlóság alá vetett ember vagy, és így lehetetlen, hogy ezen a világon bűn nélkül élhess. Így elámít, hogy amilyen bűnben most élsz, maradj meg abban továbbra is.

3. Mert ha látja, hogy meg akarod jobbitani életedet, akkor arra tanít a Sátán, hogy ne gondolkodjál arról, hogy hogyan éltél azelőtt, hanem csak a jövőre figyelj. Így viszont a te gyermekeségednek bűnei, ifjúságodnak rútsága megmarad benned. Ezek nem engedik, hogy az Isten igéje meggyökerezzen szívedben. Pedig ha meg akarsz jobbulni életedben, akkor a te régi bűneidet le kell vetkőződ. Másként nem lehet. (1Kor 5,7)

II. AKINEK SZÁRAZ SZÍVE VAN:

1. Az ilyen ember szívében nincs tökéletes kívánság az Isten Igéje iránt. Ezzel szemben akinek nincs ilyen száraz szíve, az nagy lelki kívánsággal kívánja hallani, olvasni és elmélkedni Isten Igéjét. (Zsolt 119,24)

2. Ha te az Isten Igéjét minden nap hallgatod is, olvasod is, de soha szívedben gyökeret nem verhet, akkor száraz szíved van. (Mt 13,21)

3. Ha Isten igéjéből az embernek minden bűneit hallod is, romlott voltát érted is és nyavalyás voltát ismered is, de te soha a te nyavalyás voltodat nem ismered meg, hanem boldognak állítod magad. (Jel 3,17)

Ezt a „boldog” állapotot pedig a Sátán négy dologgal hiteti el veled.

a. Mert Isten mindez ideig boldog állapottal látogatott.

b. Mert dolgaiddban szerencsés előmeneteled volt.

c. Mert lelkiismereted csendes és nem vádol téged azzal, hogy bűnös vagy.

d. Mert ennek a világnak javaival sokkal inkább bővölködsz, mint mások.

Ezeket sugallva a te elmédbe elhiszed, hogy nem vagy te bűnös ember. Pedig éppen ez a világi állapot sokakban nagy jele az ő bűnös állapotuknak.

- Mert ha ma boldog vagy, holnap olyan boldogtalan lehetsz, amit el sem tudsz képzelni. (Ef 6,11)

- Ha ma jó szerencséd van, estig olyan szerencsétlenség következhetik rád, amilyentől e ddig sohasem féltél. (2Sám 15,30)

- Ha ma csendes lelkiismereted van, holnap felköltheti Isten a lelkiismeretedet, és minden bűneidet elődbe rakva vádolni kezd a kárhozatra. (2Sám 12,13)

• Ha ma sok javakkal bővülködsz, ha Isten úgy akarja, hirtelen megsemmisülhet annyira, hogy még mindennapi eledeled sem lesz. (Lk 15)

Azért tehát a Sátánnak ezen mesterkedésére igen oda kellene figyelned.

III. A KÉTFELÉ FÜGGŐ SZÍVRŐL:

1. Amikor hallod Isten Igéjéből az igazságot, hiszed is szívedben, de az emberek előtt nem mersz vallást tenni

róla. Ekkor fele szíved Istenhez húz, fele pedig a világhoz. (Jn 13,42)

2. Szereted Istent, mint életed Istenét, imádod Őt, de titokban e világi jókat is szereted. Itt fele szíved Istenhez ragaszkodik, fele pedig a világ fényes állapotához. (Mt 20,21)

3. Kész vagy jót cselekedni, és cselekszed is a jót örömmel, de a gonoszságot is megcselekszed, mint Pilátus. (Máté 27:23-26)

4. Kész vagy arra, hogy a közönséges jót minden erőddel, javaiddal segítsd, de alattomban amint segíthetnéd, azt eltitkolod magadban, amint Anániás cselekedett. Itt szíved egyik része az Isten parancsolatához ragaszkodik, másik része pedig önmagad szeretetéhez. (Apcsel 5)

Ezt pedig a Sátán a következőképpen viszi véghez:

a. Elhíteti veled, ha az igazságot halod, és arról a világ előtt vallást teszel, akkor megutálnak téged e világ emberei. (Jn 12,42)

b. Ezen a világon az emberek közül némely jót akar, más rosszat, úgy élj, hogy mindkettővel barátságban lehess.

c. Azt hiteti el veled, hogy amíg élsz, a bűnös emberek társaságában kell élned,

azért légy szent és bátor, de a bűnösökhöz is szabd magadat, mert különben mindenki rád támad.

d. Elhíteti veled, hogy tartsd meg azt, amit Isten adott, mert veszedelmes idők vannak, és neked is van mire költened, ami kevesed van, miként Nábál gondolkodott. (1Sám 25)

Ebből láthatod, hogy miképpen cselekszi azt a Sátán, hogy kétfelé függő szíved legyen.

Alkalmazás

I. A tétovázó szívet a következőképpen vetheted el magadtól.

1. Valamilyen vétket hallasz Isten Igéjéből, mindjárt magadra szabd. Vajon van-e benned az a bűn, mint például, ha hallod: Szép beszédű emberek ajkain is méreg van. Ezt mindjárt magadra alkalmazhatod ilyen módon: Vajon mondottál-e felebarátodnak édes beszédek miközben gonoszt gondoltál róla. *És ha megtalálsz magadban, hogy mondottál, mindjárt jobbítsd meg magadat a következőképpen:*

a. Ha a következőkben valami édes beszédekkel szólsz a felebarátodnak, mindjárt mutasd meg valami jelekkel a te szívedet, hogy így mind Isten előtt, mind az emberek előtt nyilvánvalóvá legyen, hogy szívedben nincsen semmi csalárdság, mint a Nátánáéleben. (Jn 1,48)

b. Ha valamely bűnbe esett felebarátodat segíteni akarod a szeretet törvénye szerint, de valami előtted álló veszedelem miatt nem mered cselekedni, ha csak titkon is, de segítsd őt. Ha az emberek nem tudják is, Isten lássa meg, hogy szánako-

zol a te eltévedett felebarátodon. (2Kir 18,7; 2Kir18,13)

c. Ha valaki hiányosságot szenved igaz ügyében, de te pénzzel és cselekedettel őt nem segítheted, akkor legalább jó tanácsodat ne vond meg tőle, hogy a te lelkiismereted az utolsó napon ne vádolhasson téged. (Róm 2; 1Sám 20,42)

d. Ha hallod az Isten Igéjében, hogy vannak olyanok, akik bárány köntösben járnak, de belül ragadozó farkasok, mindjárt magadra szabd a következő módon:

• Vajon az Isten szolgálatában csak azért serénykedsz-e, hogy az emberek lássák, és így megcsalva őket magadhoz vond, miként Jeroboám. Mert ha így cselekszel, akkor belül ragadozó farkas vagy, kívül pedig bárány.

• Amikor nyilvánosan vádol téged valaki, hogy bár ellened semmit nem tett, te mégis bosszantod, és ekkor megváltoztatod ugyan a cselekvésed módját, de más módon ugyanúgy cselekszel ellene. Ha így teszel, belül ragadozó farkas vagy. (1Sám 18,17) *Ha ezt a két dolgot magadban megtalálsz, így jobbítsd meg magadat.*

e. Ha Istent akarod szolgálni, akkor csak az Isten iránti szeretetedből cselekedd azt úgy, hogy szívedet, szemedet, kezedet Ő Felségének szenteljed. (1Móz 39,9)

f. Ha észreveszed, hogy valakin méltatlanul bosszúságot cselekedtél, ne titkold el, hanem valld meg Isten és emberek előtt, miképpen Saul is tette. (1Sám 24)

g. Ha hallod Isten Igéjéből, hogy sokan olyanok, mint a fehérített koporsó, de belül halottak tetemével vannak tele, azonnal alkalmazd magadra.

• Amikor Isten Igéjének hallgatására jössz, bűn, harag, gyűlölség nélkül jössz-e? Mert ha úgy jössz, olyan vagy, mint a fehérített koporsó. (Mt 6,15)

• Ha azt mondod, hogy a könyörületeség lelke van benned, akarod-e azt azonnal példával is megmutatni az emberek előtt? Ha nem akarod, olyan vagy, mint a fehérített koporsó. (Jak 2)

• Amikor azt mondod, hogy szeretnéd, ha minden ember kegyesen, szentül és mértékletesen élne, te úgy élsz-e? Másokat arra intesz-e az Úrnak törvényével? Mert ha nem, csak olyan vagy, mint a fehérített koporsó. (Mt 23)

Ha ezeket magadban így találod, így jobbítsd meg magadat:

h. Amikor Isten Igéjének hallgatására jössz, soha ne hozz olyan vétket amelyről tudod, hogy Isten az Igéjében elítéli és büntetéssel fenyeget. Tedd le szívedből, és úgy jöjj.

i. Ha valakiben bűnbánatot látsz a cselekvése miatt, azonnal könyörületességgel légy iránta, miként Isten volt Ahááb iránt. (1Kir 21)

Ebben a következő gondolatok segíthetnek:

- Gondold meg, hogy az kedves-e Isten előtt, hogy a megkeseredett szívűn könyörülj, vagy az, hogy kemény szívvel légy hozzá?

- Azért várhatsz-e áldást Istentől, hogy a megkeseredett szívűn könyörülj, vagy azért, ha kemény vagy hozzá? (Jak 2)

- Vajon az emberektől miért várhatsz el dicséretet? Azért, ha könyörületességet látnak benned, vagy ha keménységet? (Mt 5,7)

- A lelkiismerettedben hogyan érzel nagyobb csendességet, ha könyörületességet mutatsz, vagy ha keménységet? (Lk 6,36)

- A könyörületességgel mutathatod-e meg a te keresztyén voltodat, vagy a keménységgel? (Jn 30)

Ha ezeket meggondolod, és a megkeseredett szíven könyörületességre indulsz, akkor nem leszel olyan, mint a fehéritett koporsó.

2. Bármit teszel, úgy cselekedj, hogy azáltal bizonyosságot tegyél arról, hogy kegyes, istenfélő ember vagy, mint Sámuel. (Mt 5,16) Ehhez a következőket tartsd meg:

a. Olyant cselekedjél, hogy abból a te maradékaid üdvösségre tanulhassanak.

b. Olyant cselekedjél, hogy reménykedhessél, hogy Isten a cselekedetédért egy városnak is megkegyelmez. (1Móz 18,26)

c. Olyant igyekezz cselekedni, hogy az Isten előtt térdre merj esni, és jó lelkiismerettel imádkozhass, hogy Isten vegye kedves áldozatul tőled azt a cselekedetet. (Zsolt 119,108)

d. Olyant cselekedjél, hogy soha Isten előtt ellened méltó panasza senkinek ne lehessen. (1Sám 12,3)

Ha ezeket cselekszed, nem leszel olyan, mint a fehéritett koporsó, és a tétovázó szívet megorvoslod magadban.

II. A száraz szívet így vedd el:

Gondold meg, hogy miért mondatik száraznak a te szíved? Két dologért: 1, Mert az Isten igéjében való Krisztust valóságosan nem szomjazod. 2, Mert nem gondolkodsz arról, hogy miért haragszik rád Isten.

Azért, hogy a Krisztust szomjazzad, ezeket cselekedd:

1. Gondold meg, hogy Isten minden dolgodról számot kér tőled, miközben te mindezekben elégtelen vagy, hacsak Isten Fia nem lesz neked szószólód. Azért, hogy előre Őt magadhoz hívd, éjjel-nappal szomjúhozzad a te Krisztusodat, miként Dávid. (1Jn 2; Zsolt 42)

2. Néha nagy buzgósággal cselekszel Istennek dicsőségére, de nem gondold meg, hogy nem jó dolgot cselekszel, hanem bűnt az Isten előtt. Azért, hogy Isten az ilyen bűnödben szerelmes Fiáért könyörüljön rajtad, szomjazzad a te Krisztusodat. Így tett Pál is. (Apcsel 9)

3. Tudod gyarlóságodat, hogy életed megtartásáért, vagy javaid megmaradásáért olyant cselekszel, vagy olyant szólsz, amely Isten ellen van. Miként Péter tette. Azért, hogy ilyen ügyedben a te Krisztusod könyörögiön éretted, hogy hited meg ne fogyatkozzék, szomjúhozzad Krisztust. (Máté 26)

4. Néha ugyan kedved ellenére vagy megrészegedsz, vagy Isten igéjének hallgatását elmulasztod, vagy hamisságot mondasz, vagy rút szitkokkal megtöltöd szádát, amelyek mind kárhozatos vétkek. Azért, hogy ezekben el ne vessz, szomjúhozzad Krisztust. (1Kor 6,9)

Hogy pedig azt megtudd, Isten haragszik a cselekedeteidre, gondold meg a következőket:

1. Úgy tartod magadról, hogy másoknál becsületesebb ember vagy, és igazabbnak, kegyesebbnek ítéled magadat. És talán igaz is. De ilyen gondolkodással nehezen kerülöd el, hogy kevélységeddel ne kövess el bűnt az atyádfia ellen, amelyért megharagszik rád Isten. (Róm 11,20)

2. Megeshetik rajtad, hogy két-három évig valami nagy bűnben élsz, és semmi jó gyümölcsöt nem teremsz. Ilyenkor úgy megharagszik Isten, hogy ki akar vágni az élőknek sorából. Isten az igéje által sok ideig hív a bűnbánatra, de nem mész. Ilyenkor megharagszik Isten reád, amiként megharagudott Jeruzsálem városára.

3. Ha a te Isteneden kívül bármi más tiszteled isten gyanánt, megharagszik rád Isten.

De a következők miatt is megharagszik:

4. Ha a pénz szeretetért Isten és felebarátod szeretetét feladod; idegen istent tisztelsz.

5. Ha e világ dolgai inkább lefoglalnak, mint Isten Igéje; idegen istent tisztelsz.

6. Ha az Istentől vett javaidat bűnre költöd el; idegen istent tisztelsz. Ez azért

van, mert ilyenkor inkább szereted azokat, mint a te Istenedet.

Azért ezeket ilyenképpen orvosold meg:

a. Minél nagyobb ember vagy és minél igazabb vagy, annál inkább megálázd magad Isten előtt, miként Mózes. (Lk 11,3)

b. Soha egy napot is el ne tékozolj, hanem cselekedj valami szent dolgot, amely életednek szép gyümölcse legyen. (Mt 10,42)

c. Bármikor hallod az Istennek beszédét a bűn ellen, vagy csak gondolkodol bűneidről, gondold meg, hogy Isten olyankor bűnbánatra hív. Azért ne keményedj meg a bűnben, hanem hagyd el azt, és térj a te Uradhoz Istenedhez. (2Sám 12,13)

d. Csakhogy az Isten előtt kedvet találj, soha olyan marhád ne legyen, se pénzed, jószágod, becsületed, amelyet az Isten kedvéért el ne hagynál.

Ha ezeket cselekszed, az Istennek haragját magadról elfordítod, a te szívednek szárazságát elveted, és Isten az üdvösség harmatával megöntözi és megkövéri szívedet az örök életre. Amelyre segéljen Ő Felsége mindannyiunkat. Ámen.

Kereszturi Pál, 1744

HETI SZOLGÁLATI ALKALMAK GYÜLEKEZETEINKBEN:

HELYSÉG	KAPCSOLAT	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Budapest	Sikó Mihály 06-1-322-9317		18:00 FB				10:00 IMA 10:30 IT 14:00 FB
Miskolc	Bagoly Gyula 06-46-412-558				17:00 IB 18:00 FB		9:45 IMA 10:30 IT 17:00 IT
Kaposvár	Bencs Miklós 06-82-712-489						16:00 IT
Barót	Tókos Sándor 0267-377-369					18:00 FB	11:00 IT 18:00 FB
Brassó	Simon Szabolcs 0268-328-278			18:00 FB			11:00 IT 18:00 IT 19:00 IMA
Erdőszentgyörgy	László Lehel 0723-630-793	18:00 FB				18:00 HIT	10:00 IT 18:00 FB
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 0267-318-773						15:00 IT
Kolozsvár	Szász Attila 0264-450-567		18:00 IMA				10:00 IT 17:30 FB
Marosvásárhely	Molnár Sándor 0265-225-561			18:00 FB			11:00 IT 17:00 IMA 18:00 FB
Nyárádszentanna	László Lehel 0723-630-793						
Rava	László Lehel 0723-630-793			14:00 HIT			14:00 IT 16:00 GYB
Petrozsény	Zólya Csaba 0723-395-260				15:00 FB		
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 0267-318-773		19:00 FB	19:00 IMA			10:00 IT 19:00 FB
Szamosújvár	Szász Attila 0723-368-408						14:30 IT
Szék	Vigh István 0264-228-261		19:00 FB		19:00 FB		11:00 IT 16:00 IT 18:00 FB
Székelykeresztúr	Tamás Sándor 0723-332-053						8:30 IT
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 0266-210-211		19:00 FB		19:00 FO		10:00 IT 11:00 HIT 16:00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 0265-577-592						10:00 IT 17:00 FB 11:00 FB (Parajd)
Vulkán	Zólya Csaba 0723-395-260		16:00 IMA 17:00 FB			11:00 GYB	10:00 IT 17:00 FB
Badaló	Gál István 031-417-6372				19:00 FB		13:00 IT
Barkaszó	Lőrinc Bertalan 031-417-6372						13:00 IT
Beregszász	Demeter Géza 031-412-4639		15:00 FB				10:00 IT
Gát	Lőrinc Bertalan 06-20-808-4845			15:00 IMA 16:00 FB			10:00 IT
Izsnyéte	Lőrinc Bertalan 031-417-6372	19:00 IB			17:00 IMA 19:30 FB		15:00 IT 17:00 IMA
Kukja	Demeter Géza 06-20-416-5037						13:00 IT
Rafajna	Gál István 031-412-4639			19:00 FB			16:00 IT
Zápszony	Gál István 031-412-4639			15:00 FB			17:30 IB

IT - istentisztelet, FB - felnőtt biblióra, IB - ifjúsági biblióra, FO - fórumbeszélgetés, HIT - hitvallás tanulmányozás, GYIT - gyerekistentisztelet, GYB - gyerekbiblióra

FELHÍVÁS

Örömmel vesszük tudomásul, hogy lapunk tartalma sok hívó testvérünknek segít a lelki- és hitbeli növekedésben. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy biznyságrételekkel, cikkeikkel és egyéb írásaikkal járuljanak hozzá, hogy lapunk gazdagabb és színvonalasabb lehessen. Szeretnénk tehát bátorítani mindenkit, hogy kapcsolódjon a lap szerkesztéséhez és - nem utolsósorban - terjesztéséhez.

A Szerkesztő